

မင်းမြတ်သူရ

မဟာဇောင်ချမ်းသာ

အခန်း (၁)

စစ်ကြိုခေတ်က လူကုန်ထဲများ စီးလေ့ရှိသော
အော်စတင်ကားနက်ကြီးတစ်စီးသည် ကြည့်
မြင်တိုင်ကမ်းနားလမ်းအတိုင်းမောင်းနှင်လာပြီး အရိပ်ရသော
ညောင်ပင်ကြီးအောက်၌ ရပ်တန့် လိုက်လေ၏။

အော်စတင်ကားနက်ကြီးကို မောင်းနှင်လာသူမှာ
အိန္ဒိယလူမျိုးဒရိုင်ဘာဖြစ်ပြီး ကား၏ နောက်ခန်း၌
လွန်စွာချောမောလှပသောအသက် သုံးဆယ်ဝန်းကျင် မိန်းမနှင့်လူငယ်လေးတစ်ဦး
လိုက်ပါသွားလေ၏။

ကားရပ်သွားပြီး ခဏကြာသည်အထိ ချောမောလှသော မိန်းမသည်
ချောင်းထဲသို့ ငေးမော ကြည့်ရှုနေလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါမှပင် လူငယ်လေးဘက်သို့ လှည့်၍
ကြင်နာဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး၊

“ငါ့သား သွားဖို့အချိန်တန်ပြီ၊ အမေနဲ့သား ဒီနေရာကပဲ လမ်းခွဲ
လိုက်ကြရအောင်၊”

ဟု ပြောကာ အော်စတင်ကားလေ၏ တံခါးကိုဖွင့်၍ အပြင်ဘက်သို့
ထွက်လိုက်၏။

ထိုအခါ လူငယ်လေးသည် ကားထဲမှ ထွက်လိုက်ပြီး မိခင်၏ အနီးတွင်
သွားရပ်၏။ မိခင်ဖြစ် သူက ချောင်းရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ချောင်းထဲမှာမြင်နေရတဲ့ လှေ၊ သမ္ဗန်တွေကို ကြည့်လိုက်စမ်းသား၊
ကမ်းစပ်က လှေကြီး ပေါ်က စပါးအိတ်တွေ၊ ထမ်းချနေတဲ့ကူလီတွေကိုလည်း
ကြည့်လိုက်စမ်း၊ သူတို့အားလုံး တစ်ဝမ်း တစ်ခါးအတွက်
လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေရတယ်၊ ဟိုးမှာ တောင်းစားနေတဲ့ သူတောင်းစားသားအမိကို
လည်း ကြည့်လိုက်ဦး၊ သူတို့လည်းစားဝတ်နေရေးအတွက် ရုန်းကန်နေကြရတယ်၊
လူရယ်လို့ဖြစ် လာရင်ဘဝတိုက်ပွဲစပြီ၊ ဘဝဆိုတာ တိုက်ပွဲပဲကွ၊
ရေစုန်မျှောလို့မရဘူး၊ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရတယ်၊ စွန့်စားရတယ်၊ အနစ်နားခံရတယ်၊
ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု၊ အောင်မြင်မှု၊ ရှုံးနိမ့်မှုတွေဟာ ဘဝထဲမှာရှိ နေတယ်၊
လူရယ်လို့ဖြစ်လာရင် ဘဝမှာရေစုန်မျှောလိုက်ဖို့ ဘယ်တော့မှမကြိုးစားနဲ့ ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူကလေးက ခေါင်းမောကြည့်၍ လေသံတီးတိုးဖြင့်

“အမေ ဒီလိုဆုံးဖြတ်တာ သားကိုမချစ်လို့လား ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ မိခင်ဖြစ်သူက လူငယ်လေး၏ နဖူးဆံစများကိုလက်ဖြင့်သပ်၍

“ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ငါ့သားရယ်၊ ချစ်လွန်းလို့ဒီလမ်းကို
ရွေးလိုက်တာပေါ့၊ ငါ့သား ကိုအမေနားမှာ ခေါ်ထားရင်ရပါတယ်၊ သားက
ချမ်းသာတဲ့မိဘရဲ့ သားသမီးပီပီ၊ ကျောင်းကောင်း ကောင်းမှာတယ်ရမယ်၊
အချိန်တန်တော့ မိဘစီစဉ်ပေးတဲ့အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ်ရမယ်။ ပြီးတော့
မိန်းမယူကလေးတွေမွေး၊ အနှစ်သုံးဆယ်လောက် အလုပ်လုပ်ပြီးရင်အနားယူ၊
ဘုန်းကြီးကျောင်း ကိုသွား တရားနာသီလယူ၊ ပုတီးစိပ်နဲ့
အချိန်တွေကုန်လွန်သွားလိမ့်မယ်၊ သားရဲ့ဘဝကို မျက်လုံး ထဲမှာ
မြင်ယောင်ကြည့်စမ်း၊ ဘယ်လောက်များ သမားရိုးကျနိုင်လိုက်သလဲ၊
သားရဲ့ဘဝဒီအတိုင်းပဲ ဆိုရင် ပျင်းစရာသိပ်ကောင်းနေပြီ၊ သားရှေ့က
လူကြီးတော်တော်များများလည်း ဒီလိုပဲလုပ်ခဲ့တာ ပဲ၊ ဘဝမှာ အဆင်သင့်ရတဲ့

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း တစ်ခုခုကိုသွား၊ တရားထိုင်ပုတီးစိပ်နဲ့
အချိန်တွေကုန်သွားမှာပဲ။ ဘဝမှာ သားဒီလိုနေမှာလား၊ အမေးတော့ ပျင်းတာနဲ့
သေလိမ့်မယ်။ အမေ့ဘဝကို စံနာမူနာကြည့်၊ ဘယ်လောက်ပြီးငွေဖို့ကောင်းသလဲ၊
ပထမ မင်းအဖေနဲ့ လက်ထပ် တယ်၊ မင်းအဖေကိုယူတုန်းကလည်း
သူ့အကြိုက်လိုက်နေပြီးသူ့စိတ်တိုင်းကျ ပြုစုရတယ်၊ ဟော ...
အမေနောက်ယူတဲ့ယောက်ျားကလည်းအကြိုက်တစ်မျိုး ဖြစ်နေဦးမှာပဲ၊
မင်းအဖေအကြိုက်က နေ၊ နောက်ယောက်ျားအကြိုက် အမေပြောင်းရဦးမယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူငယ်ကလေးက မိခင်ကိုကြည့်၍

“နောက်ယောက်ျားယူချင်တာနဲ့ ကျုပ်ကိုအိမ်က မောင်းထုတ်တယ်လို့
လူတွေက အမေ့ကို ကဲ့ ရဲ့လိမ်မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။ မိခင်ဖြစ်သူက
သဘောကျဟန်ဖြင့်ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ ကဲ့ရဲ့ပါစေ ငါသား၊ အမေဂရုမစိုက်ဘူး၊ အမေပတ်ဝန်းကျင်ကို
ဂရုမစိုက်တက်ဘူး၊ ပတ် ဝန်းကျင်ကို ဂရုစိုက်ရင်နောက်ယောက်ျားကိုတောင်
မယူဘူး၊ မင်းအဖေရဲ့ သစ္စာရှိမယားနာမည်ခံ ပြီး၊ မုဆိုးမဘဝနဲ့ အရိုးထုပ်မယ်၊
အမေ့အသက်ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်၊ နောက်ပြီးတော့
အမေ့နောက်ယူမဲ့ယောက်ျား၊ မင်းရဲ့ပထွေးလောင်ဟာ အမေရဲ့ ငယ်ချစ်ဦးကွယ့်၊
သူက အမေ့ကို သိပ်ချစ်ရှာတယ်၊ မင်းအဖေနဲ့
မယှဉ်နိုင်လို့သူ့နောက်ကျကျန်ရစ်ခဲ့တာ၊ အခုတော့ သူ့အလှည့် ရောက်ပြီ၊
ငါ့သားသိပ်ကံကောင်းပါတယ်၊ ဟိုးအဝေးက
ချောင်းကိုကြည့်စမ်းချောင်းကြီးကိုလွန်ရင် မြစ်ကိုရောက်မယ်၊ မြစ်ကနေ
ပင်လယ်ကြီးကိုရောက်မယ်၊ ပင်လယ်ကြီး ဘယ်လောက်ကျယ် ကျယ်၊ အဲဒီ
ပင်လယ်ကြီးရဲ့ အစဟာရေစက်လေးကစတာပဲ၊ မြင့်မိုရ်တောင်ကြီးရဲ့အစဟာလည်း
မြူးမှုန်လေးတစ်မှုန်ကစတာပဲ၊ ဒါကြောင့် လူဘဝမှာအကြီးကြီးဖြစ်အောင်လုပ်၊

အကြီးကြီးဖြစ် တဲ့အချိန်မှာ မင်း အမေ့ကိုလာတွေ့နိုင်တယ်၊ မင်းကို ဧရာမကြီးဘဝရောက်ဦးမှ အမေမြင်ချင်တယ်၊ ပိစိကွေးလေးဘဝနဲ့တော့ အမေ့ကိုလာမတွေ့ပါနဲ့”

ဟု ပြောလေရာ မိခင်၏ စကားကြောင့် လူငယ်လေးက အံ့ကိုကြိတ်၍

“ဧရာမကြီးဖြစ်အောင်လုပ်မယ်၊ ဧရာမကြီးဖြစ်တော့မှအမေ့ကို လာတွေ့မယ် ”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မိခင်က သဘောကျဟန်ဖြင့်၊

“သားကို မဟာအောင်ချမ်းသာဖြစ်ဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့လက်နက်တွေ အမေဆင်ပေးထား ပြီးသား၊ သားက စာရေးတတ် ဖတ်တတ်တယ်၊ ဂဏန်းသင်္ချာလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်တွက် တတ်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာကိုလည်း အခြေခံလောက်တော့ နားလည်တယ်၊ ဇွဲ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယရဲ့ အရေးကြီးပုံကိုလည်း သင်ကြားပေးပြီပြီ၊ ငါ့သားဘဝမှာ ဘာမှမလိုတော့ဘူး၊ ဒီအချိန်ကစပြီး အဖိုးတန်တဲ့ခြေလှမ်းအသစ်တွေစဖို့သင့်ပြီ၊ ကဲ...အမေသွားတော့မယ်၊ ငါ့သားမဟာအောင်ချမ်း သာဖြစ်မှ မင်းကို ငါပြန်တွေ့ချင်တယ်”

ဟု မှာကြားလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်လေးက လက်သီးကိုတင်းတင်းဆုပ်၍၊

“သားလည်း မဟာအောင်ချမ်းသာဖြစ်မှ အမေ့ကိုပြန်လာတွေ့မှာပါ၊ အဲဒီ အချိန်ရောက်ရင် အမေပျော်ပျော်ကြီးကြိုဆိုဖို့ မမေ့ပါနဲ့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိခင်က သဘောကျဟန်ဖြင့်၊

“ကြိုဆိုပါ့မယ်ကွယ်၊ကြိုဆိုပါ့မယ်၊ အခုတော့ အမေတို့ခွဲကြရအောင်၊ အမေသားကိုထား ခဲ့ပေမဲ့ အားမငယ်ပါနဲ့၊ သားရဲ့ဘက်မှာ အမေအမြဲတမ်းရှိတယ်၊

အမေ ဒီနေ့ပဲ မိုးကုတ်ကို ပြန် တော့မယ်၊ သား မဟာအောင်ချမ်းသာဖြစ်တဲ့နေ့မှာ မိုးကုတ်ကိုလာပြီး အမေ့ကိုတွေ့လှည့်ပါ။”

ဟု ပြောကာ ကုလားဒရိုက်ဘာအား ကားမောင်းရန် အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏ ။

လူငယ်လေးသည် တရွေ့ရွေ့ဝေးကွာသွားသော အော်စတင်ကားနက်လေး၏ နောက်ပိုင်း ကိုမျက်လုံးထဲမှ ပျောက်သွားသည်အထိ ကြည့်ရှုနေပြီးမှ ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ ပြန်လည်၍ မျက်နှာမူ လိုက်၏ ။

ကြည့်မြင်တိုင်ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုလုံး လူများပြားပန်းခတ်အောင် လှုပ်ရှားသွားလာနေကြ၏ ၊

ထိုနေရာ၌ လှေ၊ သမ္ဗန်ကြီးများ၊ ကုန်တင်၊ ကုန်ချပြုလုပ်နေကြ၏ ။ ကူလီများသည် ဆန် အိတ်များကို သယ်ချီ ပိုးချီပြုလုပ်နေကြ၏ ။

သူသည် မိုးကုတ်တွင်နေထိုင်သူတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် အလုပ်ပေါင်းစုံ ဤမျှများပြားသော လူများက လုပ်ကိုင်နေခြင်းကို မမြင်တွေ့ဖူးချေ။

လူငယ်လေးသည် မြစ်ကမ်းတစ်ဘက်သို့ အတန်ကြာအောင်ကြည့်ရှုနေရာမှ သူ၏ ကိုယ် ပေါ်တွင်ဝတ်ဆင်ထားသော တောက်ပြောင်သည့် အဝတ်အစားများကို ကြည့်ရှုလိုက်ပြီး၊

“ငါ ဒီအဝတ်အစားကို ဖျင်ကြမ်းအကျ..တွေနဲ့ လဲလှယ်မှဖြစ်မယ်၊ ဆင်းရဲသားတွေကြားမှာ နေတဲ့လူဟာ၊ ဆင်းရဲသားတွေနဲ့တစ်သားတည်းဖြစ်ဖို့လိုအပ်တယ်လို့ အမေပြောဖူးတယ်”

ဟု ဆိုကာအရိပ်ရသော ညောင်ပင်ကြီးအောက်သို့ဝင်၍ သစ်လွင်သော အဝတ်အစားများ ကိုချွတ်ကာ ဖျင်ကြမ်းအကျ..ဖျင်ကြမ်းဘောင်းဘီတိုဖြင့် လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ လူငယ်သည် ဆိပ်ကမ်းအနီးတွင်ရှိသော ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော လူငယ်လေးတစ်ဦး နှင့် သဏ္ဌာန်တူသွားလေ၏။ လူငယ်သည် ထိုအခါမှပင် ကြည့်မြင်တိုင်ဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက် လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေမိ၏။

ထိုသို့ကြည့်ရှုရင်း ညနေစောင်းလာသဖြင့် ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်လာမိ၏။ ထို့ကြောင့် လမ်းတစ်နေရာတွင် တွေ့ရသောထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ဝင်ရောက်ပြီး ဝက်သားဟင်းဖြင့် မှာယူ စားသောက်လေ၏။

သူ၏ အိတ်ကပ်ထဲတွင် ငွေရှစ်ကျပ်ပါရှိ၏။ ထိုငွေသည် မိမိအတွက် တစ်လစာစားသုံးနိုင် သည်ဟု မိခင်က ဆိုခဲ့၏။

မိခင်သည် ကြွယ်ဝချမ်းသာသော မိုးကုတ်သူဌေးတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း မိမိအား အဘယ့် ကြောင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ဘဝသို့တွန်းပို့လေသည်မသိ၊ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိခင်၌ ကြီးမားသော ရည်ရွယ်ချက်ရှိမည်ဟု ထင်မိ၏။

လူငယ်လေးသည် ထမင်း၊ ဟင်းများကိုစားသောက်ပြီးနောက် ဗိုက်ပြည့်သွားသဖြင့် ထိုနေ့ ည အိပ်စက်ရန်နေရာကို စဉ်းစားရလေ၏။ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးရှိရာသို့သွား၍ ၊

“အဒေါ်ရယ် ကျုပ်က ဒီနေ့မှ တောကတက်လာတာပါ၊ ဒါကြောင့် ဒီတစ်ညဆိုင်မှာ အိပ်ခွင့် ပေးပါ။”

ဟု တောင်းပန်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ထမင်းဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးက လူငယ်လေးအား အဆိပ်ရှိသာ သတ္တဝါတစ်ဦးကဲ့ သို့ အထိတ်တလန့်ကြည့်လိုက်ပြီး..

“အမယ်လေးလေး....မလုပ်ပါနဲ့၊ ဆရာကြီးမြင့်မြတ်ကျော်ခေါင်က သေသေချာချာမှာထား လို့ပါ၊ အိမ်မှာဧည့်သည်ကို လုံးဝလက်မခံပါနဲ့တဲ့၊

နေပါဦးမင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်က

“ကျွန်တော့် နာမည်အောင်ချမ်းသာပါ။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မိန်းမကြီးသည် လူငယ်ကို ပိုမို၍ ထိတ်လန့်သွားပြီး၊

“အမယ်လေး...အောင်ချမ်းသာ တနင်္ဂနွေသားပေါ့၊ တနင်္ဂနွေသားဆို ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ဆရာ ကြီးမြင့်မြတ်ကျော်ခေါင်က သေသေချာချာမှာထားတယ်၊ တနင်္ဂနွေသားကို လုံးဝလက်မခံပါနဲ့တဲ့၊ စနေနံလည်း အဝင်အထွက်မလုပ်ရဘူးတဲ့၊ ဒီတော့ မောင်မင်းကြီးသား ကျုပ်ကို စီးပွားပျက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ဆိပ်ကမ်းမှာပဲ အိပ်စရာတစ်နေရာရှာပြီး စက်တော်ခေါ်တော်မူပါ”

ဟု ငြင်းဆန်လေ၏။

လူငယ်လေးသည် သူ၏ ဘဝတွင် ပထမဦးဆုံး ခါးသီးမှုတစ်ခုကို စတင်ကြုံတွေ့လိုက်ရလေ ၏။

လူငယ်လေးသည် အိပ်စရာမရှိသဖြင့် ဆိပ်ကမ်းဘက်သို့ တစ်ကိုယ်တည်းထွက်ခဲ့လေ၏။

ဆိပ်ကမ်းတစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင်ထိုင်၍ လှေ၊ သမ္ဗန်များ ကို ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

ညမှောင်ရိပ်သန်စပြုနေသဖြင့် လှေ၊ သမ္ဗန်များထဲမှ မီးရောင်လေးများ လင်းလက်နေလေ ၏။ ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ အနီးသို့ ရွယ်တူလူငယ်သုံးဦး ရောက်ရှိလာပြီးမိုက်ကန်းကန်းမျက်နှာပေး ရှိသော လူငယ်တစ်ဦးက၊

“ဟေ့ကောင်မင်းဒီမှာ ဘာထိုင်လုပ်နေတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ လူငယ်က မိုက်ကန်းကန်းလူငယ်ကို

ကြည့်၍ ၊

“တောမှာ ဆင်းရဲလွန်းလို့ မြို့မှာအလုပ်လုပ်မယ်ဆိုပြီး ဒီနေ့ပဲတောက
တက်လာတာ။”

ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။

မိုက်ကန်းကန်းလူငယ်က၊

“မင်းက မြို့မှာအလုပ်လုပ်မယ်ဟုတ်လား၊

ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ပါလို့လဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်လေးက သူ၏ လွယ်အိတ်ထဲကို လက်ဖြင့်စမ်း၍ ၊

“ငါ့မှာ တစ်လစာလောက်ရုံပါတာပေါ့ကွ”

ဟု ဖြေလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိုက်ကန်းကန်းလူငယ်က သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍ ၊

“ဟား ဟား ဟား ဒါဆိုရင်တော့ မင်းကငါတို့ထက်တောင်

ပိုပြီးချမ်းသာတာပဲ၊ အဲဒီ ပိုက် ဆံ တွေ ငါတို့ကိုပေး၊”

ဟု တောင်းဆိုလိုက်လေ၏။

လူငယ်လေးက မိုက်ကန်းကန်းလူငယ်များကိုကြည့်၍ ၊

“မင်းတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ပေးရမှာလဲ၊ မင်းတို့ကိုပေးလိုက်ရင်

ငါတစ်လလုံးထမင်းငတ်သွား မှာပေါ့”

ဟု ငြင်းဆန်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မိုက်ကန်းကန်းလူငယ်များက လက်သီကိုဆုပ်၍ ၊

“ဟေ့ကောင် ပေးဆိုပေးစမ်း၊ စကားမရှည်နဲ့၊ မပေးရင် ငါတို့အကြောင်းကိုသိသွားမယ်၊ ဟေ့ကောင်တွေ...ဒီကောင့်ကိုဝိုင်းချကြစမ်း၊”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ လူငယ်လေးက လွယ်အိတ်ထဲတွင် အသင့်ဆောင်ယူလာသော ဝါးရင်းတုတ်ကို ထုတ်၍ တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး၊

“တစ်ယောက်မှ ရှေ့မတိုးနဲ့၊ မင်းတို့အနိုင်ကျင့်တိုင်းငြိမ်ခံခဲ့ကောင်အောက်မေ့လို့လား၊ ခေါင်းကွဲသွားမယ် ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ သူသေကိုယ်သေပြန်ချမှာနော်၊”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်လေရာ လူငယ်လေးက အနိုင်ကျင့်သောမိုက်ကန်းကန်းလူငယ်များသည် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကြလေ၏ ။

၎င်းတို့သည် လူငယ်လေးအား အလွယ်တကူ အနိုင်ယူနိုင်မည်ဟု ယူဆထား၏ ။

ယခုလူငယ်လေးက ပြန်လည်ခုခံမည်ဆိုသောအခါ လက်တွန့်သွားကြပြီး..

“မင်းဒီလို သတ္တိရှိရင်တော့ ဆိပ်ကမ်းမှာ ကျင်လည်နိုင်ပါတယ်၊ မင်းကို ငါတို့မနှောင့်ယှက် တော့ပါဘူး၊ နောက်တစ်ကြိမ်တွေ့ရင်တော့ မင်းနဲ့ငါ သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ချင်ပါတယ်၊”

ဟု ဆိုကာ မိုက်ကန်းကန်းလူငယ်နှင့် အပေါင်းအပါးနှစ်ဦးသည် ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွား ကြလေ၏ ။

လူငယ်လေးသည် ကျောက်တုံးကြီးပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်၍ ထိုနေ့ညအိပ်စက်မည့် အကြောင်းကို စဉ်းစားနေလေ၏ ။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ အနီးသို့ ထမင်းဆိုင်မှ စားပွဲထိုး လူငယ်လေး
ရောက်ရှိလာပြီး၊

“ဟေ့ကောင် မင်းအခုထိ အိပ်စရာနေရာ မရှိသေးဘူးလား၊”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ လူငယ်လေးက စားပွဲထိုးလူငယ်ကို ကြည့်၍
ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး၊

“ဟုတ်တယ်ကွာ ငါဒီနေ့မှ တောကတက်လာတာ၊
ဘယ်မှာအိပ်ရမလဲမသိဘူး၊”

ဟုပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ စားပွဲထိုးလူငယ်က စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ၊

“ငါတို့ဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးက တော်တော်အယူသီးတယ်ကွ၊ ဗေဒင်ဆရာ
လူလိမ်လူညာကြီး တွေကို သိပ်ယုံတယ်၊ မင်းအတွက် အိပ်စရာနေရာတစ်ခု
ငါလမ်းညွှန်ပေးလိုက်မယ်၊ ဒီလမ်းအ တိုင်း၊ တည့်တည့်သွားရင် လမ်းဆုံးမှာ
ကင်းတဲတစ်ခုတွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီ ကင်းတဲထဲမှာ ဦးမိုးတီ ဆိုတဲ့
တရုတ်ကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ ဦးမိုးတီဆီမှာသွားပြီး အိပ်ခွင့်တောင်းရင်
အဆင်ပြေနိုင် ပါတယ်၊ ဦးမိုးတီကြီးက သဘောကောင်းပါတယ်ကွ၊”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ လူငယ်လေးက စားပွဲထိုးလူငယ်အား
ကျေးဇူးတင်းကြောင်းပြော၍ ၎င်းညွှန်ပြ သည့်အတိုင်း လျှောက်လှမ်းခဲ့ရာ
မီးကင်းတဲလေးတစ်လုံးကိုတွေ့ရ၏ ။

ထိုမီးကင်းတဲ၌ ဦးမိုးတီဆိုသော တရုတ်ကြီးကို မမြင်ရချေ၊
လူငယ်လေးသည် ပင်ပန်းနွမ်း နယ်နေသဖြင့် မီးကင်းတဲပေါ်တွင်ဝင်၍ ထိုင်လိုက်ပြီး

မျက်လုံးမှိတ်ကာ နံရံကို မှီထားလိုက်၏။

သူသည် မိခင်ရင်ခွင်မှ ခွဲခွာလာခဲ့ရသဖြင့် ရင်ထဲတွင်
လစ်ဟာနေသယောင် ခံစားရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် သူ၏ အနီးသို့ တရုတ်ကြီးတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာပြီး၊

“ဟား ဟား ဟား ငါ့ရဲ့တဲမှာဧည့်သည်ရောက်နေပါလား၊

ဒီနေ့မှတောကတတ်လာလို့ အိပ် စရာနေရာ မရှိဘူးနဲ့တူတယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရာ လူငယ်လေးက တရုတ်ကြီးဘက်သို့လှည့်၍ ၊

“ဦးမိုးတီရဲ့ မီးကင်းတဲမှာ တစ်ညတော့ အိပ်ခွင့်ပေးပါ၊ ရန်ကုန်ကိုဒီနေ့ပဲ
ရောက်တယ်၊ ဘယ်မှာ အိပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေလို့ပါ။”

ဟု တောင်းပန်လေ၏။

တရုတ်ကြီးက လူငယ်လေးကို သဘောကျဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ၊

“မင်း ဘယ်ဆိုးလို့လဲ၊ ငါ့နာမည်ကိုတောင် သိနေမှကိုး၊ ဒါပေမဲ့

ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ ဘယ် အရာမှ အလကားမရဘူးဆိုတာသိတယ် မဟုတ်လား၊ မင်း
ငါ့ရဲ့တဲမှာ တစ်ညအိပ်ရင် ပိုက်ဆံ ဘယ် လောက်ပေးမှာလဲ၊”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်လေးက တရုတ်ကြီး ဦးမိုးတီကို

အံ့ဩဟန်ဖြင့်ကြည့်ကြည့်၍ ၊

“မြန်မာလူမျိုးအချင်းချင်းပဲဗျာ၊ ဒီလောက်တော့ မကတ်သတ်ပါနဲ့
ကျုပ်တို့တောမှာဆို ကြိုက် တဲ့ဇရပ်မှာ တက်ပြီးအိပ်လို့ရပါတယ်၊”

ဟု ပြောလိုက်ရာ တရုတ်ကြီး ဦးမိုးတီက၊

“ဒါဆိုရင်လည်း ဇရပ်ကိုရှာပြီး အိပ်လေကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့

ငါ့မီးကင်းတဲကိုလာပြီး တည်းရ တာလဲ၊ မင်းမှာပိုက်ဆံသိပ်ပေါနေရင်တော့ ကြည့်မြင်တိုင်ဆိပ်ကမ်းက တည်းခိုခန်းတွေမှာ သွား တည်းလို့ရတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ လူငယ်လေးက ဦးမိုးတီကိုကြည့်၍ ၊

“တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဒီလောက်တောင် ကတ်သတ်ဖို့ မသင့်ပါဘူး၊ ဦးမိုးတီ လောကနီတီကိုနားမလည်ဘူးနဲ့တူတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ ဦးမိုးတီဆိုသော တရုတ်ကြီးက တဟားဟား ရယ်မော၍ ၊

“ဟား ဟား ဟား မင်းကိုမီးကင်းတဲမှာ တစ်ညမသိပ်တာနဲ့ ငါက လောကနီတီနားမလည် တဲ့ ကောင်ဖြစ်သွားတာလား၊ လောကနီတီကို အရည်ကျိုသောက်လာတဲ့ကောင်ကွ၊ ငယ်ငယ် ကတည်းက ဘကြီးဘုန်းကြီးရဲ့ကျောင်းမှာ လောကနီတီကို အမှားအယွင်း တစ်လုံးမှမရှိဘဲ အစ အဆုံး ပြန်နိုင်လို့ ငါ့ကိုဘကြီး ဘုန်းကြီးက ထန်းလျက်ခဲတွေ၊ အုန်းသီးတွေ ဆုချတာကွ၊ မင်းနဲ့ ကျမှ လောကနီတီကို နားမလည်တဲ့ကောင်ဖြစ်ရတော့တယ်၊ အခုအချိန်အထိ လောကနီတီကို တစ်လုံးမှမလွဲအောင် အလွတ်ရွတ်ပြနိုင်တယ်ကွ။”

ဟု ပြောလေရာ လူငယ်လေးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး၊

“လောကနီတီထဲမှာ ကိုယ်အကျိုးစီးပွားကို ဆောင်ရွက်မှုသူစိမ်းပင်ဖြစ်လင့်ကစား၊ ဆွေမျိုးဟုမှတ်ယူရ၏ တဲ့ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားကို မဆောင်ရွက်လျှင် မိတ်ဆွေအရင်း အချာပင်ဖြစ်လင့် ကစား၊ သူစိမ်းဟု မှတ်ယူရ၏ တဲ့၊ ဦးလေးဟာ ကျုပ်ကို ဒီနေ့ညအိပ်စက်ခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင် ဦးလေး နဲ့ကျုပ်ဟာ သူစိမ်းမဟုတ်တော့ဘူး၊ မိတ်ဆွေအရင်းအချာ ဖြစ်သွားပြီ။”

ဟု ပြောလေရာ တရုတ်ကြီး ဦးမိုးတီက လူငယ်လေး၏ စကားကို သဘောကျဟန်ဖြင့် တဟား ဟား ဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး၊

“ဟား ဟား ဟား မင်းဟာငါ့ကို လောကနီတိထဲက စကားနဲ့လာပြီး ချည်တုပ်နေတာကိုး၊ မင်းကို ငါဒီနေ့ည ကင်းတဲမှာလက်မခံဘူးဆိုရင် လူယုတ်မာတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ၊ ငါတော့ လူယုတ်မာအဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ မင်းကို အိပ်ခွင့်ပေးမှဖြစ်မယ်၊”

ဟု ပြောလေရာ လူငယ်လေးက သဘောကျဟန်ဖြင့်၊

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးလေး၊ ဦးလေးနဲ့ကျုပ်ဟာ ဒီနေ့ကစပြီး မိတ်ဆွေအရင်းအချာဖြစ် သွားပြီ၊ ကျုပ်နာမည် အောင်ချမ်းသာလို့ခေါ်တယ်၊ ကျုပ်ဒီနေ့ပဲ ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်လာခဲ့တာပဲ၊ ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီးဟာ ကျုပ်ထင်တာထက် တောင်ပိုပြီးတော့စည်းကားသိုက်မြိုက်သေး တယ်၊”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ တရုတ်ကြီး ဦးမိုးတီက အောင်ချမ်းသာဆိုသော လူငယ်လေး၏ အမူအရာကို ကြည့်၍ ၊

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ တောသားတစ်ယောက်နဲ့မတူဘူး၊ ငါ့အထင်တော့ မင်းရဲ့မိဘတွေဟာ ဆွေကြီးမျိုးကြီးတွေပဲ၊ ငွေကြေးဥစ္စာ ကြွယ်ဝချမ်းသာပုံရတယ်၊ နောက်ပြီး တော့ မင်းဟာ မိဘမသိဘဲ အိမ်ကတိတ်တဆိပ် ထွက်ပြေးလာတဲ့ ပုံစံလည်း မပေါက်ဘူး၊ မင်းကို ကြည့်ရတာ ငါ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ အတော်ထူးဆန်းနေတယ်၊”

ဟု ပြောလေရာ အောင်ချမ်းသာဆိုသော လူငယ်က သက်ပြင်းချ၍ ၊

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးပြောတာ အားလုံးမှန်တယ်၊ ကျုပ်အိမ်က ထွက်ပြေးလာတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်မိဘတွေဟာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့လူတွေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ဘဝ နောက် ကြောင်းကို ဦးလေးကိုပြောပြမယ်၊ ကျုပ်ဘဝနောက်ကြောင်းက လူတိုင်းကို ဖွင့်ပြောဖို့တော့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးကိုမြင်တော့ ရင်ဖွင့်ချင်လာတယ်၊ ဦးလေး

ကျုပ်အကြောင်းကို နားထောင်ပြီး အကြံဉာဏ်ပေးပါ။ ဦးလေးကိုကြည့်ရတာ ပညာရှိကြီးနဲ့တူပါတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ ဦးမိုးတီဆိုသော တရုတ်ကြီးက၊

“ဟား ဟား ဟား ၊ မင်းက ငါ့ကိုပညာရှိလို့မြှောက်ပင့်ပြီး

အကြံဉာဏ်တွေ ယူတော့ မယ် မဟုတ်လား၊ မင်းဘဝနောက်ကြောင်းကို ငါလည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ အတတ်နိုင်ဆုံး အတိုချုံး ပြီးပြောပြပါ။”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏ ။

ထိုအခါ လူငယ်လေးက၊

“ကျုပ်ဘဝကို အတိုချုံးပြီး ပြောရရင် ကျုပ်ရဲ့ ဖခင်ဟာလွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က နှလုံး ရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တယ်၊ ကျုပ်အမေဟာ မိုးကုတ်ကူတစ်ယောက်ပဲ၊ အမေဟာ အဖေမ ဆုံး မီတည်းက ကျုပ်ကို စာပေ ရေးတတ်ဖတ်တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့တယ်၊ ဂဏန်းသင်္ချာနဲ့ အင်္ဂလိပ် စာကိုလည်း သင်ကြားပေးခဲ့တယ်၊ ထူးဆန်းတာက အမေဟာကျုပ်ကိုကျောင်းမအပ်ဘဲ သူ့ကိုယ် တိုင်စိတ်တိုင်းကျ သင်ကြားပေးခဲ့တယ်၊ အမေ အမြဲပြောလေ့ရှိတဲ့စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်၊ နေပူ ထဲကိုလျှောက်ဖူးမှ၊ နေရိပ်ရဲ့အရသာကိုသိမယ်တဲ့၊ ဒါကြောင့်ကျုပ်ကို ငါ့သားတစ်နေ့ကျရင် နေပူ ထဲကိုလျှောက်ရမယ်လို့ ပြောလေ့ရှိတယ်၊ အဲဒီ တုန်းက အမေပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ကျုပ်နားမလည် ခဲ့ဘူး၊ အခုတော့ ကျုပ်ကောင်းကောင်းသိသွားပြီ၊ အမေဟာ မိုးကုတ်မြို့မှာ စီးပွားပြည့်စုံ ချမ်းသာ ရဲ့သားနဲ့ သူ နောက်ယောက်ျားယူမယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ကို ရန်ကုန်မြို့မှာ အခုလိုဘဝမျိုးနဲ့ ကြိုးစားရန် ကန်ခိုင်းတာပဲ၊ ကျုပ်ရဲ့နာမည်က အောင်ချမ်းသာ၊ တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ် ပြီး မဟာအောင်ချမ်းသာဘဝ ရောက်တော့မှ မိုးကုတ်မြို့ကိုပြန်ခဲ့ရမယ်တဲ့၊ အမေ့ကို ကျုပ်နားမလည် နိုင် တော့ဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလေရာ တရုတ်ကြီးဦးမိုးတီက သဘောကျဟန်ဖြင့် ရယ်မော၍ ၊

“ကြိုက်သွားပြီကွာ၊ မင်းအမေရဲ့စိတ်ကူးသိပ်ကောင်းတယ်၊

မင်းကိုနေပူထဲကို လျှောက် ခိုင်းတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ငါလည်း သဘောကျတယ်၊
နေရိပ်ထဲမှာနေတဲ့လူဟာ ပူလောင်ခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ မသိဘူးကွ၊
နေပူထဲမှာ လျှောက်ဖူးမှသာနေရိပ်ရဲ့အရသာကို သိ တယ်၊ မဆင်းရဲဘူးဘဲနဲ့
ချမ်းသာခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအမေဟာ ပညာရှိပဲကွ၊
မင်းကိုသမရိုးကျနည်းနဲ့ ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ထက် အောက်ခြေကနေ
နေပူထဲကိုလျှောက်ခိုင်း ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာအောင် ကြိုးစားခိုင်းတာ၊”

ဟု ပြောလေရာ အောင်ချမ်းသာဆိုသော လူငယ်က တရုတ်ကြီး
ဦးမိုးတီကိုကြည့်၍ ၊

“အမေမှာ သူများနဲ့မတူတဲ့ စိတ်ကူးတွေရှိတယ်ဆိုတာတော့
ကျုပ်ရိပ်စားမိပါတယ်၊ ဒါပေ မဲ့ အမေနောက်ယောက်ျားယူချင်တာနဲ့
ကျုပ်ကိုရန်ကုန်မြို့ကိုပို့ပြီး စီးပွားရှာခိုင်းတာ မလွန်လွန်းဘူး လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ တရုတ်ကြီးဦးမိုးတီက

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မင်းအမေကို ငါအပြစ်တင် မစောချင်ဘူး၊

မင်းကိုမိုးကုတ်မြို့မှာ သမရိုးကျ သူဌေးတစ်ယောက် မလုပ်ခိုင်းဘဲနဲ့
လောကကြီးထဲကိုလွှတ်ပြီး၊ အတွေ့အကြုံသစ် တွေရှာခိုင်းတယ်၊
ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားရုန်းကန်ခိုင်းတယ်၊ ဒီလိုအတွေ့အကြုံသစ်တွေနဲ့ ကိုယ်တိုင်
ကြိုးစားရန်ကန်ပြီးမှ ရတဲ့ အောင်မြင်မှုဟာ အင်မတန်ခိုင်ခံ့တယ်ကွ၊”

ဟု ပြောလေရာ အောင်ချမ်းသာက ဦးမိုးတီကိုကြည့်၍
သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး၊

“ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အသက်က အခုမှဆယ့်သုံးနှစ်ပဲရှိသေးတယ်ဗျာ။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ တရုတ်ကြီး ဦးမိုးတီက ခေါင်းညိတ်၍ ၊

“မင်းအမေဟာ လူမမည်ကလေးအရွယ် တစ်ယောက်ကို အခုလို သူ့ရင်ထဲကနေစွဲထုတ် ပြီး ရန်ကုန်မြို့မှာအတွေ့အကြုံသစ်တွေ၊ ခွန်အားသစ်တွေရဖို့၊ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ခိုင်းတာ သူ့ရဲ့ ခိုင်မာ ပြတ်သားတဲ့ စိတ်ကြောင့်ပဲကွာ။”

ဟု ပြောပြန်၏။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက၊

“အမေဟာ ကျုပ်ကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက သူနားလည်သိတတ်သလောက် အတတ် ပညာတွေကို သင်ကြားပေးခဲ့တယ်။ အမေမှာ ကျုပ်ဘဝကို အဘက်ဘက်ကနေ တိုးတက်ကြီးပွား ချင်တဲ့စိတ်အမြဲတမ်းရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေ့ကို စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးထင်သွားစေတဲ့အချက်က အမေ နောက်ယောကျာ်းယူခါနီး မှာ ကျုပ်ကိုရန်ကုန်မြို့ ကြီးကို ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ကလေးတစ်ယောက် ဘဝနဲ့ပိုပြီး၊ ကြီးပွားချမ်းသာအောင် လုပ်ခိုင်းခဲ့တာပဲ။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ တရုတ်ကြီး ဦးမိုးတီက၊

“မင်းအမေဟာ နောက်ယောကျာ်းယူချင်တာနဲ့ မင်းကို အနှောင့်အယှက်ဆိုပြီးတော့ ရန်ကုန်မြို့ကိုဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ ဘဝနဲ့ပိုလိုက်တယ်လို့ဆိုချင်တာလား၊ ဒါမဖြစ်နိုင်ဘူးကွ။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့၊ မင်းဟာ သူ့အတွက်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ရန်ကုန်မြို့မှာရှိတဲ့၊ ကျောင်းအိပ်၊ ကျောင်းစား၊ ဘော်ဒါဆောင်တွေမှာ မင်းကိုပို့ထားလိုက်ရုံပဲ။

မင်းအမေနဲ့မင်းဟာ တစ်နှစ်မှာ တစ်ကြိမ်လောက်သာ တွေ့ရတော့မယ်၊
ဒီလိုဘဝမျိုးရောက်အောင် သူဖန်တီးလို့ရတာ ပဲ၊ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုးကို
တော်ရုံမိန်းမမျိုး မထားနိုင်ဘူး၊ အင်မတန် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာပြတ်သားပြီး
တည်ကြည်မှုရှိတဲ့မိန်းမမျိုးသာ ထားနိုင်တယ်ကွ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှုနဲ့ မိခင်မေတ္တာလွန်ဆွဲရတဲ့ပွဲကြီးပဲ၊ တော်ရုံမိခင်တွေက
သားသမီးကိုဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ဘဝကိုပို့တာ မိခင်မေတ္တာလားလို့ မေးကြလိမ့်မယ်၊
တကယ်တော့ မင်းအမေဟာ မင်းကိုအောက်ခြေလူတန်းစား
တွေရဲ့ဘဝကိုသိပြီးတော့ အောက်ကနေ အထက်ကိုရောက်အောင် အဆင့်ဆင့်
ရုန်းကန်ခိုင်းတာ ပဲ၊ မင်းအမေက ဘဝတစ်လျှောက်လုံး
ဘယ်လိုရုန်းကန်ရမလဲဆိုတာ မင်းကိုအဖိုးတန်တဲ့စကား တွေ
ပေးခဲ့မှာသေချာတယ်”

ဟု ပြောလေရာ လူငယ်လေးက ခေါင်းညိတ်၍ ၊

“ဟုတ်တယ်၊ အမေကျုပ်ကို ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ စကားတစ်ခွန်းပဲ
သေသေချာချာပြောခဲ့ တယ်၊ အမေလေးလေးနက်နက်ပြောခဲ့တဲ့အတွက်
ကျုပ်ရင်ထဲမှာ စွဲဝင်သွားသလို မှတ်သားထား တယ်၊ အဲဒါကတော့
သားကြီးပွားချမ်းသာချင်ရင် ဘာအလုပ်လုပ်လုပ် အခုချက်ချင်းထလုပ် လိုပ် ပါတဲ့၊
ဘယ်တော့မှလေးဖင့်မနေဘဲ ကိုယ်လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကို
ချက်ချင်းထလုပ်လိုက်ပါတဲ့၊ ဘယ်တော့မှလေးဖင့်မနေဘဲ
ကိုယ်လုပ်သင့်တဲ့အလုပ်ကို ချက်ချင်းထလုပ်လိုက်ပါတဲ့၊ လုပ်သင့် တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို
ဘယ်တော့မှ နေ့ရွှေ့ညရွှေ့မလုပ်ပါနဲ့တဲ့၊ လုပ်သင့်တာကိုအခုချက်ချင်း ထလုပ်
လိုက်ပါတဲ့၊”

ဟု ပြောလေရာ တရုတ်ကြီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍ ၊

“သိပ်ကောင်းတဲ့စကားပဲ၊ ဘာလုပ်လုပ်လုပ်သင့်တာကို
အခုချက်ချင်းထလုပ်လိုက်ပါတဲ့၊ ဒီစကားကြောင့်မင်းဟာ တစ်နေ့ကြီးပွားချမ်းသာမှာ

သေချာတယ်။ တချို့သောလူတွေ မကြီးပွားတာဟာ အရည်အချင်းရှိရဲ့သားနဲ့ ပျင်းရိငြီးငွေ့နေကြလို့ကွ။ အလုပ်တစ်ခုကို အခုချက်ချင်းထလုပ်လိုက်ရင် ပြီးမဲ့အလုပ်ကို နောက်နေ့မှလုပ်တယ်။ ဘဝမှာတန်ဖိုးရှိတဲ့ အချိန်တွေကို ဖြုန်းတီးပစ်ကြတယ်။ မင်းအမေ မင်းကိုသင်ပေးတဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကို အခုချက်ချင်းလုပ်လိုက်ပါဆိုတဲ့ စကားဟာ အင်မတန်အဖိုးတန်တယ်။ ဒီစကားတစ်ခွန်အတွက်ကြောင့် မင်ဟာ တစ်နေ့မှာကြီးပွားချမ်းသာတဲ့ဘဝကိုရောက်သွားနိုင်တယ်။”

ဟု ပြောလေရာ အောင်ချမ်းသာက မယုံကြည်ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ၊

“လူဟာ လုပ်ရမဲ့အလုပ်တစ်ခုကို အခုချက်ချင်း ထလုပ်လိုက်တာနဲ့ပဲ အောင်မြင်မှုတွေ ကြီးပွားချမ်းသာမှုတွေ၊ ရတော့မှာလား”

ဟု ပြောလေရာ ဦးမိုးတီက သက်ပြင်းချ်၍ ၊

“ငါ့ဘဝရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ လူတွေဟာ ကြီးပွားချမ်းသာသင့်လျက်နဲ့ မကြီးပွားကြတာ ဟာ ကိုယ်လုပ်ရမဲ့အလုပ်ကို ချက်ချင်းထမလုပ်လို့ကွ။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ အရေးကြီး တဲ့သင်ခန်းစာတစ်ခုကို အခုချက်ချင်း ထလုပ်လိုက်ရင် သင်ခန်းစားကျေညက်သွားမှာကို နေ့ရွှေ့ည ရွှေ့လုပ်တယ်။ ကိုယ်ကျက်ရမဲ့စာကို ချက်ချင်းထမကျက်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့အမှတ်စဉ်တွေဟာ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ကျသွားတယ်။ ဒီလိုပဲ စီးပွားရေးသမားတွေဟာ ကိုယ်လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ဘဲ၊ နေ့ရွှေ့ညရွှေ့လုပ်တယ်။ဒီလိုလုပ်တဲ့အတွက် အလုပ်တွေမပြီးဘဲ သူတစ်ပါးငြိငြင် တာကို ခံရတတ်တယ်။ အရာရာနောက်ကျတဲ့အတွက် ကိုယ့်ရဲ့ ကံအခွင့်အလမ်းတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း နောက်မှာကျန်နေရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းအမေပြောတဲ့စကားဟာ သိပ်အဖိုးတန်တယ်ကွ။ လုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ်ကို ချက်ချင်းထလုပ်လိုက်ပါတဲ့ ၊ ဒီစကားလေးတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ မင်းဟာကြီးပွားချမ်းသာတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက် ဘဝကို ရောက်သွားနိုင်တယ်။ တစ်ခုရှိတာက လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို အခုချက်ချင်း ထလုပ်လိုက်ပါဆို

အလောတစ်ကြီးနဲ့ မစဉ်း စားမစဉ်ခြင်ဘဲလုပ်ရမယ်လို့ ဆိုတာမဟုတ်ဘူး၊
လုပ်စရာရှိတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို ချက်ချင်းသွား ပြီးတော့ လေ့လာပါ။ အကဲဖြတ်ပါ။
စုံစမ်းပါ။ ပြီးတော့မှ လုပ်သင့်မလုပ်သင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီး အလုပ်လုပ်ခိုင်းတာ၊
ဘယ်အလုပ်မဆို မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ချက်ချင်းထလုပ်လိုက်ဖို့ ပြောတာမ ဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာဆိုသော လူငယ်ကလည်း ခေါင်းညိတ်၍

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အမေလည်း ကျုပ်ကို ဒီလိုပဲ သင်ကြားပေးခဲ့ပါတယ်၊
လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ် ကို ချက်ချင်းသွားပြီးတော့ စုံစမ်းရမယ်၊ လေ့လာရမယ်၊
သုံးသပ်ရမယ်၊ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ထလုပ် လိုက်တာကို ဆိုတာမဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထို့နောက် အောင်ချမ်းသာက

“ကျွန်တော် ဆိပ်ကမ်းမှာ ဘယ်အလုပ်မျိုး လုပ်လို့ရနိုင်မလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ တရုတ်ကြီး ဦးမိုးတီက

“မင်းအရွယ် ငယ်သေးတယ်ကွ၊ဆိပ်ကမ်းမှာ ကုန်ထမ်းလို့လည်းမရဘူး၊
ဆန်ထမ်းလို့လည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဆိပ်ကမ်းမှာ ကာကာဆိုင်တွေ၊
ထမင်းဆိုင်တွေမှာ တောက် တိုမရအ လုပ်လိုက်တောင်းပေါ့ကွာ၊
ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာကိုသွားပြီး လုပ်ချင်ရင်တော့၊ သိမ်ကြီး ဈေးတစ်ဝိုက်က
အရောင်းဆိုင်တွေ မြို့ထဲပွဲရုံတွေမှာ တောက်တိုမယ်ရအလုပ် လုပ်လို့ ရပါတယ်၊
မင်းကို ကြည့်ရတာ အသက်အရွယ်ငယ်ပေမဲ့ ခွန်အားဗလကတော့ သန်မာ
တောင့်တင်းတယ်၊ ဒါကြောင့် တော်ရုံအလုပ်ကြမ်းတော့ လုပ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက

“ကျုပ် ဦးမိုးတီနဲ့ စကားပြောရတာ ပျော်တယ်၊ ဦးမိုးတီနဲ့ နေရင် ကျုပ်အတွက် ပညာတွေ အများကြီးရမယ်လို့ ယုံကြည်တယ်၊ ဒါကြောင့် ညဆိုရင် ဦးမိုးတီဆီမှာ အိပ်စက်ခွင့်ပြုပါ ”

ဟု တောင်းပန်လေ၏ ။ ထိုအခါ ဦးမိုးတီးက အောင်ချမ်းသာ၏ ပခုံးကို ပုတ်၍

“အိပ်နိုင်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းလာအိပ်တဲ့ အတွက် ငါ့မှာအနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါဘူး၊ဒါပေမယ့် ငါက ညဘက်အိပ်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးကွ၊ တစ်ညလုံးတွေးစရာရှိရင်တွေးတယ်၊ စာဖတ် စရာရှိရင် ဖတ်တယ်၊ ငါ မီးကင်းစောင့်တဲ့ အလုပ်ကိုလုပ်တာ ညဘက် အတွေးပင် လယ်ကြောကြီးထဲမှာ မျောချင်လို့ကွ၊ နေဘက်ဆိုရင် ငါတစ်နေ့ကုန်အိပ်တယ်၊ မင်းအတွက် မီးအိမ်ရဲ့အလင်းရောင်က အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေမလား မသိဘူး”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက

“ကျုပ်က လောကနီတိကို ဘုန်းကြီးကျောင်းသားမဟုတ်ပေမဲ့ ထုံးလိုမွေ၊ ရေလိုနှောက် ပြီးသားဗျ၊ တောင်တိုင်းမှာ ပတ္တမြားမရှိ၊ဆင်တိုင်းမှာ အမြုတေမရှိ၊ တောတိုင်းတွင် စန္ဒကူမရှိ၊ အရပ်ဌာနတိုင်းတွင် ပညာရှိသုခမိန်မရှိ၊ ပညာရှိသုခမိန်နဲ့နေရတာ ကျုပ်အတွက် ဘာနဲ့မှ မလဲ နိုင် ပါဘူးဗျာ၊ ဦးမိုးတီ မီးအိမ်လေး ထွန်းပြီးတော့ စာဖတ်တာလောက်ကတော့ပြောပလောက် စရာ မရှိပါဘူး”

ဟု ပြောလေရာ ဦးမိုးတီက သဘောကြဟန်ဖြင့် တဟားဟားရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား...ဒါဆိုရင်လည်း မင်းငဲ့ဆီမှာ ပျော်သလောက်

နေနိုင်ပါတယ်ကွာ၊ မင်း ငါနဲ့နေရင်တော့ သိသမျှ၊ တတ်သမျှ ပညာရပ်တွေကိုတော့ သင်ကြားပေးမှာပါ။ ကဲ...မင်း မနက်ဖြန် တစ်နေကုန်လည့်ပြီး အလုပ်ရှာဦးမယ်၊ ညဉ့်နက်နေပြီ အိပ်တော့ကွာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထို့အခါ အောင်ချမ်းသာသည် ဦးမိုးတီ နံဘေးတွင် လွယ်အိပ်ကလေးကို ခေါင်းအုံးပြု၍ ဝင်ရောက်အိပ်စက်လိုက်လေ၏ ။ ဦးမိုးတီမှာမူ အိပ်စက်ခြင်းမရှိသေးဘဲ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေး တောနေဟန်ရှုလေ၏ ။

အောင်ချမ်းသာသည် တစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မခွဲဖူးသဖြင့် လွန်စွာသတိရနေ မိလေ၏ ။

အောင်ချမ်းသာသည် နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ တရုတ်ကြီး ဦးမိုးတီကို နှုတ် ဆက်ရင်း မီးကင်းတဲလေးမှ ထွက်ခဲ့လေ၏ ။

ဦးမိုးတီသည် စောင်စုတ်ကလေးကို ခြုံရင်း အိပ်ဆက်ရန်ပြင်ဆင်နေလေပြီ။

အောင်ချမ်းသာသည် ကမ်းနားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လှမ်းခဲ့ရာ လွန်စွာခမ်းနာ ကြီးကျယ် သော စထရင် ဟော်တယ်ကြီးကိုမြင်ရလေ၏ ။

စထရင် ဟိုတယ်ကြီးရှေ့တွင် နိုင်ငံခြားသာများဝင်ထွက်သွားလာနေသည်ကို မြင်တွေ့ ရ၏ ။

အောင်ချမ်းသာသည် ခမ်းနားကြီးကျယ်သော စထရင် ဟော်တယ်ကြီးကို ရောက်သွား ပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏ ။

အောင်ချမ်းသာသည် မဂိုလမ်း (ယခု ရွှေဘုန်သာလမ်း)မှ တစ်ဆင့် စကော့ဈေး (ယခု ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေး)သို့ ရောက်ရှိသွား၏ ။

ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းဈေးရှေ့မှ ထွက်သော ဓာတ်ရထားကို

မြင်တွေ့ရသဖြင့် လက်မှတ်ဝယ်ပြီး ဓာတ်ရထားတတ်စီးသွားလေ၏။

ဓာတ်ရထားပေါ်တွင် ရဟန်းရှင်လူများ ပြည့်ကြပ်နေပြီး ဓာတ်ရထား ခေါင်းတွဲမှ မိခိုးများ အနောက်တွဲသို့ တလွင့်လွင့် ပျံ့လွင့်နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

ဓာတ်ရထားသည် ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ရောက်သောအခါ တစ်ခဏမျှရပ်၍ လူတင်ပြန်၏။

အောင်ချမ်းသာသည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရောက်ဖူးသဖြင့် ဘုရားဖူးရန် ဓာတ်ရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

ရွှေတိဂုံရင်ပြင်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားရှိခိုးကန်တော့၍ ရင်ပြင်ပေါ်ကို တစ်ပတ် ပတ်ကာ အောက်သို့ပြန်လည်ဆင်းသက်ခဲ့၏။

အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ဓာတ်ရထား တစ်စီးထိုးဆိုက်လာသဖြင့် ဓာတ်ရထားနှင့် ပြန် လည်၍ လိုက်ခဲ့လေ၏။

ဓာတ်ရထားသည် ရန်ကုန်မြို့ကိုပတ်၍ သွားလာပြီး အလုံသို့ရောက်သောအခါ ဓာတ်ရထား ခရီးဆုံးလေ၏။

အောင်ချမ်းသာသည် ထိုတစ်နေ့လုံး ရန်ကုန်မြို့ကို လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း အချိန် ကုန် လေ၏။

သူသည် ကြည့်မြင်တိုင် ကမ်းနားဘက်သို့ရောက်သောအခါ ခြေဦးတည့်ရာသို့ လှည့် လည် သွားပြန်ရာ ခြောက်ထပ်ကြီး၊ ငါးထပ်ကြီးဘုရားဘက်သို့ရောက်ရှိသွားပြန်၏။

ထိုနေ့ညနေစောင်းသောအခါ ကြည့်မြင်တိုင် ကမ်းနားဘက်သို့ပြန်ရန် မျက်စိလည်နေ၍ လန်ချာသမားများကို မေးမြန်းပြီး ပြန်ခဲ့ရလေ၏။

ရန်ကုန်မြို့တွင်း လန်ချာဆွဲသမားများအားလုံးလိုလိုမှာ အိန္ဒိယလူမျိုးများဖြစ်ကြောင်း မြင်တွေ့ရပြန်၏။

ထိုခေတ်က ရန်ကုန်မြို့ရှိ အလုပ်တိုင်းလိုလိုပင် အိန္ဒိယနှင့်
တရုတ်လူမျိုးများက လွမ်း မိုးချုပ်ကိုင်ထားကြောင်း မြင်တွေ့ရ၏။ သူသည် ဦးမိုးတီ
မီးကင်းတဲလေးသို့ ရောက်သောအခါ ညနေမှောင်ရိပ်သန်းစပြုသောအချိန်ပင်
ရောက်နေလေပြီ။

ဦးမိုးတီက အောင်ချမ်းသာကို ဖိတ်ခေါ်၍

“မင်းတစ်နေ့ကုန် မြို့ထဲလျှောက်လည်ရတာ အတော်ပင်ပန်းနေပြီလား၊
ဘယ်လိုလဲ၊ ရန်ကုန် မြို့ကြီးက အတော်စည်ကားရဲ့လားကွ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍

“ရန်ကုန်မြို့ကြီးဟာ ကျွန်တော်ထင်တာထက်တောင် အများကြီး
ပိုပြီးကျယ်သေးတယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ မျက်နှာဖြူတွေ၊ တရုတ်လူမျိုးတွေနဲ့
အိန္ဒိယလူမျိုးတွေ အများကြီးပဲနော်၊ မြန်မာ လူမျိုးတွေက အတော်နည်းတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို အခါ တရုတ်ကြီးဦးမိုးတီက “ဟုတ်တယ်ကွ၊

ငါတို့မြန်မာလူမျိုးတွေဟာ ဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွပ်ကလေးတွေမှာ ပိုများတယ်၊
မြို့လယ်ခေါင်က စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးတွေမှာ အိန္ဒိယနဲ့ တရုတ်တွေပဲ
ချုပ်ကိုင်ထားကြတယ်၊ ငါတို့တိုင်းပြည် လွတ်လတ်ရေးရတဲ့အချိန်ရောက်တော့မှ
မြန်မာတွေဟာ တရုတ်နဲ့ အိန္ဒိယရဲ့နေရာကို ရယူနိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရတာ ပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထို အခါ အောင်ချမ်းသာက

“ဦးမိုးတီ ညစာကို ဘယ်မှာစားလေ့ရှိသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ တရုတ်ကြီး ဦးမိုးတီက

“ငါကတော့ ညစာကို ကြည့်မြင်တိုင်ကမ်းနားက

ဒေါ်တုတ်ကြီးဆိုတဲ့မိန်းမကြီးချက်တဲ့ ထမင်းဟင်းတွေနဲ့ စားလေ့ရှိတယ်၊

ဒေါ်တုတ်ကြီးက ဈေးချိုသလောက် ဟင်းချက်လက်ရာ အလွန် ကောင်းတယ်ကွ”

ဟုပြောလေရာ အောင်ချမ်းသာသည် ဦးမိုးတီကျီခေါ်၍ ဒေါ်တုတ်ကြီး ထမင်းဆိုင်သို့ သွားကြလေ၏။ ထမင်းဆိုင်သို့ ရောက်သောအခါ အောင်ချမ်းသာက

“ဦးမိုးတီနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ ရင်းနှီးခင်မင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဦးမိုးတီးကို ကျုပ် ဒီနေ့ညစာ ကျွေးပါရစေ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးမိုးတီက ရယ်မော၍

“ဟား ဟား ဟား... မင်းက ငါ့ရဲ့ကင်းတဲမှာ အိပ်တဲ့အတွက် ငါ့ကို လာဘ်ထိုးတာလား၊ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ ကလေးတစ်ယောက်ကျွေးတဲ့ ထမင်းတစ်နပ်ကို ငါမစားရက်ပါဘူး၊ မင်းငါနဲ့ အတူလာနေတာ ငါ့အတွက်ပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ်အချိန်တွေလည်း မရှိတဲ့ အတွက် ကုန်လွန်ဖို့လွယ်ကူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ငါ့ရဲ့ကင်းတဲမှာ မင်းအေးအေးဆေးဆေး အိပ်စက်နိုင်ပါတယ်၊ ဒီလို အိပ်စက်တဲ့အတွက် ငါ့ကိုမင်းထမင်းဟင်းတွေ ကျွေးစရာမလိုပါဘူး”

ဟု ပြောလေရာ အောင်ချမ်းသာက

“ဦးမိုးတီကို လာဘ်ထိုးတဲ့သဘောမျိုးနဲ့ ကျွေးတာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ဆရာ သမား တစ်ယောက်လို့ အသိအမှတ်ပြုပြီးကျွေးတာပါ၊ ဦးမိုးတီ ကျုပ်ကို နာလည်သိမှတ်စရာတွေ သင်ကြားပေးပါ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးမိုးတီက

“မင်း မဆိုးဘူး၊ ပညာရှိကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တတ်တယ်၊ မင်းတစ်နေ့ ကြီးပွားချမ်းသာအံ့မယ်၊

ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ငါလိုမီးကင်းတဲ့မှာ ညအိပ်တဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို မင်းကဘာဖြစ်လို့ ပညာရှိဆိုပြီး အထင်ကြီးချင်ရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်လေ၏။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက

“အမေဟာကျုပ်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက ပညာရှိကြီးတွေရဲ့ အကြောင်းကို ပုံပြင်တွေလို လုပ်ပြီး ပြောပြခဲ့တယ်၊ အမေပြောသမျှ ပုံပြင်တွေထဲက ပညာရှိကြီးတွေဟာ တစ်ယောက်မှ လူချမ်းသာတွေမရှိဘူး၊ အားလုံးလိုလို လူဆင်ရဲတွေပဲ၊ ဒါကြောင့် ပညာရှိခြင်းနဲ့ ချမ်းသာခြင်း မတူဘူးဆိုတာ ကျုပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက သိပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဦးမိုးတီးက သဘောကျဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်၍

“မင်းမဆိုးဘူး၊ တစ်နေ့ ကြီးပွားချမ်းသာရင် ချမ်းသာ၊ မချမ်းသာရင်ချမ်းသာရင်းတော့ ပညာ ရှိဖြစ်မှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ အောင်ချမ်းသာက ကမန်းကတန်း လက်ကာပြ၍

“ကျုပ် ပညာရှိတော့ မဖြစ်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ချမ်းသာမှ ဖြစ်မယ်ဗျို့၊ ချမ်းသာမှ အမေနဲ့ ပြန်တွေ့ရမှာဗျ၊ အမေက မဟာအောင်ချမ်းသာဖြစ်မှ မိုးကုတ်ကို ပြန်ခဲ့ရမယ်တဲ့”

ဟုပြောလေရာ တရုတ်ကြီးဦးမိုးတီးက သက်ပြင်းချ၍ ၊

“မင်းမှာ ဘဝရည်မှန်းချက်ရှိတယ် ကြီးပွားချမ်းသာဖို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံးက တိကျ ခိုင်မာတဲ့ ရည်မှန်းချက်ရှိဖို့ကွ၊ ရည်မှန်းချက်မရှိဘဲနဲ့ဘယ်လိုလူမှ ကြီးပွားချမ်းသာတဲ့ဘဝကို မရောက်နိုင်ဘူး၊

အချို့သော ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးပြီး သူဌေးဖြစ်သွားတဲ့လူတွေဟာ ကြီးပွားချမ်းသာတဲ့ဘဝကို အကြာကြီး ထိန်းမထားနိုင်ဘူး။”

ဟု ပြောလေရာ အောင်ချမ်းသာက ဦးမိုးတီကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး၊

“ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝသွားတယ်၊ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို ကြွယ်ဝ ချမ်းသာတာလဲ၊ ကျုပ်ကိုနားလည်အောင် ရှင်းပြစမ်းပါ။”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ တရုတ်ကြီး ဦးမိုးတီက၊

“ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးပြီး ချမ်းသာတယ်ဆိုတာ ထိပေါက်ပြီးချမ်းသာတာမျိုး၊ မိဘတွေဆီက မမျှော်လင့်ဘဲ အမွေရတာ မျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ မိန်းမကိုယူမိပြီး ချမ်းသာတာမျိုး၊ ဒီလိုချမ်းသာတာမျိုးကို ဆိုလိုတာကွ၊ ခိုင်မာတဲ့ရည်မှန်းချက်မရှိတဲ့ လူဟာ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုး ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာရင်တောင် ချမ်းသာမှုကို အကြာကြီး ထိန်းမထားနိုင်ဘူးကွ၊ ချမ်းသာဖို့ကြိုးစား ဖို့အင်မတန်ခက်သလို ချမ်းသာခြင်းကို ထိန်းသိမ်းထားဖို့လည်း ခက်ခဲတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့်မင်းကို တိကျခိုင်မာတဲ့ ရည်မှန်းချက်ရှိစေချင်တယ်။”

ဟု ပြောလေရာ အောင်ချမ်းသာက ခေါင်းညိတ်၍ ၊

“ကျုပ်ဘဝမှာ အမေက အရေးကြီးဆုံးပဲ၊ အမေနဲ့ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်ဘယ်လိုမှ ပြန်မ တွေ့နိုင်ဘူး၊ မဟာအောင်ချမ်းသာဘဝကို ရောက်တော့မှ အမေက ကျုပ်ကိုပြန်ပြီးလက်ခံလိမ့် မယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်ဘဝမှာ ရည်မှန်းချက် တိတိကျကျရှိတာ သေချာပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ တရုတ်ကြီး ဦးမိုးတီက

“သိပ်ကောင်းတယ်ဟေ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့
သူဌေးကြီးတွေအားလုံး တိကျခိုင်မာတဲ့ ရည်မှန်းချက်ကစပြီးဖြစ်လာတာကွ၊
ရည်မှန်းချက်မရှိတဲ့လူဟာ ပဲ့မရှိဘဲ သွား နေတဲ့လှေသင်္ဘောနဲ့တူတယ်၊ လိုရာခရီးကို
ဘယ်တော့မှ မရောက်နိုင်ဘူး၊”

ဟု ပြောလေရာ အောင်ချမ်းသာက၊

“ကျုပ်မှာ ငွေကြေးဥစ္စာခန့်မရှိဘူး၊ အမေသင်ပေးခဲ့တဲ့ အဖိုးတန်
သင်ခန်းစာတွေပဲရှိ တယ်၊ ဒီသင်ခန်းစာလေးတွေ အားကိုးနဲ့ ကျုပ်ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု
ရနိုင်ပါ့မလား၊”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ တရုတ်ကြီး ဦးမိုးတီက၊

“ရနိုင်တာပေါ့ကွာ၊ ငွေကြေးအရင်းအနှီးက ချမ်းသာကြွယ်ဝဖို့
အတွက်အဓိကကျတယ် ဆိုပေမဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ လူချမ်းသာကြီးတွေရဲ့
ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းဟာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးတဲ့ဘဝနဲ့ အစပြုခဲ့တာကွ၊ ဒါကြောင့်
တစ်နေ့နေ့မှာ ကြီးပွားချမ်းသာရမယ် ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်ကိုသာ တိတိ
ကျကျထားစမ်းပါ၊”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက၊

“ချမ်းသာကြွယ်ဝမဲ့ နည်းလမ်းတွေကို ဦးမိုးတီ သိသလား၊”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။ ထိုအခါတရုတ်ကြီး ဦးမိုးတီက ခေါင်းညိတ်၍ ၊

“သိပါတယ်ကွာ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းဆိုတာသိပ်ပြီးတော့
ခက်ခဲတဲ့အရာ၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ခါတလေ၊ ကံကြမ္မာအကျိုးပေးကောင်းရင်

အင်မတန်ညံ့ဖျင်းတဲ့ သူတွေတောင်မှ ကြွယ်ဝချမ်းသာလာတတ်ပါတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။ အောင်ချမ်းသာက ဦးမိုးတီ၏ မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်၍ ၊

“ချမ်းသာကြွယ်ဝဖို့ ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ တရုတ်ကြီးဦးမိုးတီက သက်ပြင်းချ၍ ၊

“သာမန်လူတွေအတွက်ဆိုရင်တော့ ချမ်းသာကြွယ်ဝဖို့ဆိုတာ ခက်ကောင်းခက်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါလိုလူတစ်ယောက်အတွက်ကတော့ ချမ်းသာကြွယ်ဝဖို့ဆိုတာ ငှက်ပျောသီး အခွံခွာစား သလိုလွယ်ကူပါတယ်ကွာ၊ တကယ်တော့ လောကကြီးမှာရှိတဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့အမှန်တရားတွေ၊ ရှာ ဖွေရတာ ဟာ ချမ်းသာခြင်းထက်ပိုပြီးတော့ ငါနှစ်သက်သဘောကျတယ်၊ ဒါကြောင့် ငါလိုလူအတွက် ချမ်းသာခြင်းကိုယူမလား၊ လောကကြီးရဲ့အမှန်တရားကို သိမြင်အောင်လုပ်မလားမေးရင် ချမ်းသာခြင်းကို ငါ ငြင်းပယ်လိုက်မှာပဲ”

ဟု ပြောလေရာ အောင်ချမ်းသာက၊

“ဦးမိုးတီက ငြင်းပယ်လိုက်မယ်ဆိုလည်း ကျုပ်ကတော့ငြင်းပယ်လို့ မရဘူးဗျ၊ ချမ်းသာ ခြင်းကို မရရအောင်ရှာရမှာပဲ ကျုပ်မဟာအောင်ချမ်းသာဖြစ်မှ အမေနဲ့ပြန်တွေ့ရမှာ၊”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ တရုတ်ဦးမိုးတီက၊

“မင်းအသက် ငယ်ပါသေးတယ်ကွာ၊ မင်းအမေရဲ့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို သုံးပြုပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝအောင်ကြိုးစားပါ၊ လူ့ဘဝမှာ ဆင်းရဲရင် စိတ်ဓာတ်အင်အား မြင့်မားဖို့လိုတယ်၊ ဆင်းရဲပြီး စိတ်ဓာတ်အင်အားနိမ့်ပါးမယ် ဆိုရင်တော့သူ တစ်ပါးရဲ့နှိမ့်ချမှုကို မခံနိုင်ဘူးကွ၊ ဘဝဆို တာ

မျှော်လင့်ခြင်းအိပ်မက်တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာပါ။ ဘဝမှာ မျှော်လင့်ခြင်းတွေ တစ်ခုပြီး တစ်ခုထား၊ စိတ်ကူးယဉ်အိပ်မက်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုမက် နောက်ဆုံးမှာ လမ်းဆုံးရဲ့အဖြေကို သိလိမ့်မယ်၊ မျှော်လင့်ချက်နောက်ဆုံးမှာ လမ်းအဆုံးရဲ့အဖြေကို သိလိမ့်မယ်၊ မျှော်လင့်ချက် မရှိ တဲ့လူတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ထိပ်ဆုံးကိုမရောက်နိုင်ဘူး၊ လူငယ်တွေဟာ ရင်ထဲမှာ တိကျခိုင်မာ တဲ့ မျှော်လင့်ချက်လေးတွေ ထားသင့်တယ်၊ မင်းအမေဟာ ချမ်းသာဖို့အတွက် လျှို့ဝှက်နည်း လမ်းလေးတစ်ခုပေးခဲ့တယ်၊ ဒီနည်းလမ်းလေးဟာ အလွန်ရိုးသားသလောက် အလွန်တန်ဖိုး ရှိ တယ်ကွ။ မင်းအမေပြောတာ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့အလုပ်ကို အခုချက်ချင်းထလုပ်လိုက်ပါတဲ့ များစွာသောလူတွေ မကြီးပွားတာ အလုပ်ကို ဟိုနေ့ဒီနေ့ရွှေ့လုပ်လို့ပဲကွ၊ ဒီနေ့ပြီးမဲ့အလုပ်ကို နောက်နေ့ကိုရွှေ့တယ်၊ ကိုယ်ဝတ်တဲ့အဝတ်လေးကို သန့်စင်အောင် လျှော်ဖွတ်တဲ့ ကိစ္စမှာတောင်၊ နေ့ရွှေ့ညရွှေ့ ရွှေ့ချင်ကြတယ်၊ ဒရဝမ်းလုပ်တဲ့ ဦးဘဦးကြီးရဲ့ ခြံထောင်ကိုသွားကြည့်စမ်း၊ ခြင် ထောင်အဖြူကနေ အညိုရောင်ဖြစ်နေတာကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ သူဟာ မည်းညစ်နေတဲ့ ခြင် ထောင်ကြီးကိုကြည့်ပြီးတော့ ဒီနေ့လျှော်မယ်၊ မနက်ဖြန်လျှော်မယ်နဲ့ ရက်တွေရွှေ့လာလိုက်တာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီကွ၊ တကယ်တော့ခြင်ထောင်လေးတစ်ထည်ကို လျှော်ဖို့အတွက် သူ့မှာ အချိန် ပိုတွေအများကြီးရှိပါတယ်ကွာ၊ ဒီလူကြီးဟာ အားရင် ဆိပ်ကမ်းဘက်ကိုပဲ ငေးကြည့်ပြီး လူတွေရဲ့ အတင်းပြောဖို့ စဉ်းစားနေတယ်၊ သူ့အသက်အရွယ်ကိုမှမထောက် မိန်းကလေးငယ်ငယ်လေး တွေကိုထိကပါး ရိကပါးပြောတယ်၊ အားရင် ဆိပ်ကမ်းက ကူလီတွေနဲ့ ကျားထိုးနေတယ်၊ ဦးဘဦး ကြီးရဲ့ဘဝကို နမူနာထားပြီးကြည့် သူ့ဘဝမှာ အချိန်ပိုတွေ အများကြီးပဲ၊ သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ တရား ဓမ္မကို လေ့လာမလား၊ အတွေးအခေါ် ဒဿနတွေ သင်ယူမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အသက် အရွယ်အလိုက် ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်းတွေ လုပ်မလား၊ သူ့ဘဝမှာ အချိန်တွေအများကြီး ရှိ တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်လုပ်မယ့်အလုပ်ကို ချက်ချင်းမလုပ်ဘဲ ဟိုရွှေ့ဒီရွှေ့လုပ်နေတဲ့အတွက် သူဟာ

ဘဝကို ရှုံးနိမ့်နေရတာပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

အောင်ချမ်းသာသည် ဦးမိုးတီ၏ စကားကြောင့် စိတ်အား
တက်ကြွသွားပြီး၊

“ဒါဆိုရင် အမေ့ရဲ့ လျှို့ဝှက်စကားလေးနဲ့ပဲ ကျုပ်ဟာ
သူဌေးသူကြွယ်ကြီး ဖြစ်နိုင်တယ် ပေါ့။”

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးမိုးတီက ခေါင်းညိတ်၍ ၊

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွာ၊ လူတွေဟာ မကြာခဏကြားဖူးနေလို့
တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ မထင်ကြဘူး၊ လောကမှာလူတစ်ယောက် ကြီးပွား
ချမ်းသာဖို့အတွက် တကယ်တော့ဒီအချက်လေး သုံး ချက်ပြည့်စုံရင် လူ့ဘဝမှာ
လိုချင်တာ သေချာပေါက်ရနိုင်တယ်ကွ၊ ရာဇဝင်ထဲက မောင်ပေါက် ကျိုင်းဟာ
မအိပ်မနေအသက်ရှည်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့်ပဲ ရှင်ဘုရင်ဖြစ်ရတယ်၊
လောကမှာ လွယ်လွယ်လေးကြားရတဲ့စကားကို အချို့သောလူတွေဟာ
တန်ဖိုးမထားချင်ဘူးကွ၊ ခက်ခက်ခဲခဲ ကြိုးပမ်းပြီးမှ တန်ဖိုးထားချင်ကြတယ်၊
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာကို တောင်းခံတဲ့အခါမှာလည်း
လွယ်လွယ်ကူကူရရင် တန်ဖိုးမထားချင်ဘူး၊ ခက်ခက်ခဲခဲကြိုးပမ်းပြီး မှ
ရတဲ့မေတ္တာကို တန်ဖိုးထားကြတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ လူဆိုတဲ့သတ္တဝါတွေဟာ
ကိုယ့်အနီးပတ် ဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ အဖိုးတန်တဲ့ ရတနာတွေကို မမြင်ဘဲ
ကျော်တက်သွားကြတာကွ၊”

ဟု အားပေးစကားပြောလေ၏။

အောင်ချမ်းသာသည် ဦးမိုးတီပြောသောစကားများကို နားထဲတွင်

ကြားယောင်ရင် အိပ် ပျော်သွားလေ၏။

*

အခန်း (၂)

နောက်နေ့နံနက် အောင်ချမ်းသာ အိပ်ယာနိုးသောအခါ
လက်ဖက်ရည်နှင့် နံပြားများကို ဝယ်ယူ၍ စောင့်ကြိုနေသော ဦးမိုးတီကို တွေ့ရ၏ ။

ဦးမိုးတီက၊

“မင်းအတွက် လက်ဖက်ရည်နဲ့နံပြား၊ ဝယ်ထားတယ်ကွ၊ ငါတော့
စားပြီးပြီ။”

ဟု ပြောလေရာ အောင်ချမ်းသာက၊

“ဘာဖြစ်လို့ကျုပ်အတွက် ဒုက္ခခံပြီးဝယ်ရတာ လဲ ဦးမိုးတီရယ်၊
ကျုပ်ဖာသာ ရှာကြံပြီး စားမှာ ပေါ့။”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ဦးမိုးတီက၊

“မင်းနဲ့ငါက အဆွေခင်ပွန်းဖြစ်သွားပြီလေ၊ ဒါကြောင့်မိတ်ဆွေတို့ရဲ့
ဝတ္ထရားရှိတဲ့အတိုင်း မင်းကို ကျွေးမွေးသင့်တဲ့အချိန်မှာကျွေးမွေးရတာ ပေါ့ကွ၊
ဟဲ့..ဟဲ့..မင်းဒီနေ့တစ်နေ့ကုန်အလုပ်ရှာ ရမယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ကြီးဟာ ကျယ်ဝန်းပြီး
အလုပ်တွေပေါ့ပါတယ်ကွာ၊ တကယ်တော့ အလုပ်လုပ် ခြင်းဆိုတာ ဂုဏ်တစ်ခုကွ၊
ဘဝရဲ့ဂုဏ်ကျက်သရေဟာ အလုပ်ပဲ၊ မကောင်းတာလုပ်တဲ့သူဟာ
မကောင်းတဲ့သတင်းနဲ့ နာမည်ကျော်ကြားသွားတယ်၊
လူဟာလယ်လောက်ပဲကြွယ်ဝချမ်းသာနေ ပါစေ၊
အသက်အရွယ်ငယ်သေးတယ်ဆိုရင် အလုပ်လုပ်သင့်တယ်၊ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ

နေထိုင် ပြီးတော့ အလုပ်မလုပ်ဘူးဆိုတာ မသင့်တော့ဘူးကွ၊
ကိုယ့်အတွက်မလိုအပ်ဘူးဆိုရင်တောင် အား နည်းတဲ့သူတွေအတွက်
လုပ်ပေးသင့်တယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းအလုပ်ကိုရှာတဲ့နေရာမှာ ငါ တစ် ယောက်တည်း
ကောင်းမွန်ပြီး ငွေရဖို့၊ သက်သာချောင်ချိဖို့ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးမတွေးနဲ့၊ ကိုယ့်
အလုပ်ရှင်အတွက်လည်း ကိုယ်က ဘာတွေပြန်ပြီးကျေးဇူးပြုနိုင်မလဲဆိုတာ
စဉ်းစားသွား”

ဟု ပြောလေရာ အောင်ချမ်းသာက၊

“ဦးမိုးတီပြောတဲ့စကားကို ကျုပ်နားထဲမှာသွင်းပြီးအလုပ်ရှာပါ့မယ်၊
တကယ်တော့ ကျုပ် လည်း တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်
အကျိုးရှိမဲ့အလုပ်မျိုးကိုပဲ လုပ် ချင်ပါတယ်၊”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထို့နောက်တွင်မူ အောင်ချမ်းသာသည် ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင်လှည့်လည်၍
အလုပ်ရှာဖွေလေ ၏ ။

သူသည် ကမ်းနားလမ်းတစ်လျှောက်ရှိ ကာကာဆိုင်သို့ဦးစွာသွား၍
အလုပ်တောင်းလေ၏ ။

ထိုအခါ ကာကာဆိုင်ရှင်ကုလားက အောင်ချမ်းသာကိုကြည့်၍
ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး၊

“ငါတို့ဆိုင်မှာ အိန္ဒိယလူမျိုး အလုပ်သမားပဲ ခန့်တယ် မြန်မာကို
မခန့်ဘူး၊”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ၊

“မြန်မာကို ဘာလို့မခန့်နိုင်တာလဲ၊ မြန်မာတွေအလုပ်လုပ်တာ
မကောင်းလို့လား၊”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ကာကာကုလားက ခေါင်းခါယမ်း၍ ၊

“ဟေ့ကောင် စကားမရှည်နဲ့ကွာ၊ ငါဘာသာ မခန့်ချင်လို့မခန့်တာမင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ”

ဟု ဘုကျကျ မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက၊

“ဟေ့လူ...ခင်ဗျား မြန်မာပြည်မှာလာပြီး စီးပွားရှာပြီးတော့ မြန်မာတွေကို မခန့်ဘူးဆိုတဲ့ စကား၊ ပြောရလား၊ ခင်ဗျားရပ်နေတဲ့မြေဟာ မြန်မာ့မြေပျ၊ ခင်ဗျားစားနေတဲ့ အစားအသောက် တွေဟာလည်း မြန်မာမြေပေါ်က အစားအစာတွေ၊ ဒီမြေမှာနေ၊ ဒီရေကိုသောက်ပြီးတော့ ကျုပ် တို့လူမျိုးတွေကို စော်ကားတာ ခင်ဗျားကျေးဇူးကန်းတာပဲ”

ဟု အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်လေရာ၊ ကာကာကုလားသည် အောင်ချမ်းသာအား ဒေါသတ ကြီး မောင်းနှင်ထုတ်လိုက်လေ၏။

အောင်ချမ်းသာသည် ကာကာဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင်ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ကြီးရှေ့တွင် ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ် ယောက်၏ ရုပ်ပုံကိုရေးဆွဲထား၏။

အောင်ချမ်းသာသည် ခေါက်ဆွဲဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ အသက် (၄၀)ဝန်း ကျင် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က ခါးထောက်၍ ၊

“ဘာလဲကောင်လေး၊ ခေါက်ဆွဲစားချင်လို့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက၊

“အလုပ်တစ်ခုလိုချင်လို့ပါ၊ ဒီဆိုင်မှာ ဘာအလုပ်များ ရနိုင်မလဲ၊”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးက အောင်ချမ်းသာကို မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်၍ ကြည့် လိုက်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းကာ၊

“ငါ့ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုးတစ်ယောက်တော့ လိုနေတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ သမီးတွေရှိတယ်၊ သမီးတွေက နင်နဲ့ရွယ်တူပဲ ဒါကြောင့် နင့်ကို ဒီဆိုင်မှာထားလို့မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက၊

“သမီးတွေရှိတာနဲ့ ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်မခန့်ရတာ လဲ”

ဟု ပြောလေရာ တရုတ်မကြီးက အောင်ချမ်းသာကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့် လိုက်ပြီး၊

“ကောင်လေး စကားမရှည်နဲ့၊ ငါ့သမီးတွေအကြောင်းကို ငါသိတယ်၊ နင့်ကို ဒီဆိုင်မှာ အလုပ်ခန့်လို့မဖြစ်ဘူး၊”

ဟု ဆိုကာ အောင်ချမ်းသာအား ဆိုင်ထဲမှ မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။

အောင်ချမ်းသာသည် ခေါက်ဆွဲဆိုင်ကြီး၌ လည်း၊ အလုပ်မရနိုင်သဖြင့် ကမ်းနားလမ်း အတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာလေ၏။

သူသည် ပွဲဦးထွက်ဆိုင်ကြီးနှစ်ဆိုင်မှ မိမိအား အလုပ်ခန့်အပ်ရန် ငြင်းဆန်လိုက်သဖြင့် အနည်းငယ် စိတ်ဓာတ်ကျချင်သလို ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် မိခင်ဖြစ်သူ၏ စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာပြီး၊

“ဒီမှာ လူလေး၊ လောကမှာ ဘယ်အလုပ်ကိုပဲလုပ်လုပ် ပထမဦးဆုံး စတွေ့ရမှာက အခက် အခဲပဲ၊ အောင်မြင်တဲ့လူတွေနဲ့ မအောင်မြင်တဲ့လူတွေရဲ့

ကွာခြားချက်ကတော့ အောင်မြင်တဲ့လူတွေဟာ အခက်အခဲနဲ့တွေ့ရင် ဇွဲမလျော့ဘဲ ကြိုးစားရုန်းကန်ကြတယ်။ မအောင်မြင်တဲ့လူတွေကတော့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်တတ်ကြတယ်။”

ဟူသော မိခင်၏ သြဝါဒစကားကိုပြန်လည် ကြားယောင်လာ၏ ။

အောင်ချမ်းသာသည် မိခင်၏ သြဝါဒကို နှလုံးသွင်း၍ စိတ်ဓာတ်များပြန်လည်တက် ကြွ လာ၏ ။
ထို့ကြောင့်ဆိပ်ကမ်းရှိဆိုင်တကာကိုလည်၍ အလုပ်များ တောင်းခံလေ၏ ။

သို့သော် မည်သည့်ဆိုင်ကမျှ အလုပ်မပေးဘဲ ငြင်းဆို၍ သာနေလေ၏ ။

အောင်ချမ်းသာသည် ထိုနေ့ နေ့လယ်သို့ရောက်သောအခါ ဗိုက်ထဲတွင် ဆာလောင်လာပြီး တစ်ကိုယ်လုံးညောင်းညာ ကိုက်ခဲလာ၏ ။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့ရှိရာသို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းလာခဲ့လေ၏ ။

ထိုသို့လျှောက်လှမ်းရင်း ကမ်းနားတစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ မိမိနှင့်ရန်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဆိပ်ကမ်းရှိလူငယ်လေးများနှင့်တွေ့ဆုံလေ၏ ။

ထိုလူငယ်လေးများအနက် ပေါက်စဆိုသော လူငယ်လေးက၊

“ဟေ့ သူငယ်ချင်း...ငါတို့နဲ့လာပြီး ထိုင်ပါဦးကွာ၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ ချွေးတွေနဲ့ ပင်ပန်း လိုက်တာ။”

ဟုနှုတ်ဆက်စကား ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် လှည့်၍ အလုပ်ရှာနေဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ ၏ ။ ထိုအခါ ပေါက်စဆိုသော လူငယ်လေးက၊

“ငါတို့သုံးယောက်ကတော့ ဆိပ်ကမ်းမှာပဲ

တောက်တိုမယ်ရအလုပ်ကလေးတွေ လုပ် ကြတယ်ကွာ၊ ဟောဒီကောင်ကတော့ ခြောက်ထပ်ကြီးဘက်က ပန်းတွေယူရောင်းတယ်၊ မင်းပန်း

ရောင်းချင်တယ်ဆိုရင်တော့ သူနဲ့လိုက်ရောင်းပါလား၊”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာသည် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး၊

“ပန်းတွေယူရောင်းတယ်ဟုတ်လား၊ ဘာပန်းတွေလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ပန်းရောင်းသော လူငယ်က၊

“စံပယ်ပန်းတို့၊ နှင်းဆီပန်းတို့ပေါ့ကွာ၊ အများဆုံးရောင်းရတာ တော့
စံပယ်ပန်းပဲကွ၊ တစ်ခါ တလေ ခရေပန်းတွေ ဘာတွေလည်းသိရောင်းရတယ်၊”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက

“ငါလည်း မင်းနဲ့အတူလိုက်ပြီး ပန်းရောင်းလို့ဖြစ်မလား၊”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ လူငယ်က၊

“သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ရဲ့ခြံရှင်အဒေါ်ကြီးက

သဘောကောင်းပါတယ်ကွ၊ မင်း ပန်း ရောင်းချင်ရင် ငါနဲ့လိုက်ရောင်း
အကြွေးရောင်းမယ်ဆိုရင် မင်းကို အကြွေးရအောင် ငါပြောပေး မယ်၊”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက၊

“အကြွေးလည်း မရောင်းပါဘူးကွာ၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံနည်းနည်းရှိပါတယ်၊
လက်ငင်းရောင်း မယ်၊”

ဟု ပြောလေရာ လူငယ်လေးက၊

“ငါ့နာမည်မှတ်ထား၊ ဖိုးတာလို့ခေါ်တယ်၊ မနက်ဖြန်မနက်စောစော
မင်းကို ငါလာခေါ်မယ်”

ဟု ပြောလေရာ အောင်ချမ်းသာက၊

“ငါဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိရဲ့လား”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ပေါက်စဆိုသော လူငယ်လေးက၊

“ငါ့နာမည်ပေါက်စပါကွာ၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဆိပ်ကမ်းမှာ
အပ်ကျတာကအစ ငါသိတယ်၊ မင်း တရုတ်ကြီးဦးမိုးတီရဲ့ကင်းတဲမှာ ညအိပ်တယ်၊
မဟုတ်လား၊ ဦးမိုးတီရဲ့ကင်းတဲမှာ ညအိပ်ဖို့ မလွယ်ဘူးနော်၊ ဒီလူကြီးက
လူ့ဂွစာကြီးကွ”

ဟု ပြောလေ၏။

အောင်ချမ်းသာသည် ပန်းရောင်းသောအလုပ်ကိုရမည်ဆိုသဖြင့်
ဦးမိုးတီ၏ ကင်းတဲရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့လေ၏။

ကင်းတဲသို့ရောက်သောအခါ ဦးမိုးတီသည် အိပ်စက်နေရာမှ
မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး၊

“မင်းပြန်ရောက်လာပြီ၊ ငါ့အထင်တော့ အလုပ်တစ်ခုခုရခဲ့ပြီ ထင်တယ်၊”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက

ပန်းရောင်းသည့်အလုပ်ကိုရရှိခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဦးမိုးတီက၊

“အခုမှတောကတက်လာတဲ့ သူတစ်ယောက်အတွက်

ပန်းရောင်းတဲ့အလုပ်က ကောင်းပါ တယ်၊ ရန်ကုန်မြို့နဲ့ ပတ်သက်တာတွေကို
ပိုပြီးကျွမ်းကျင်လာတာပေါ့၊”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုနေ့ညက တရုတ်ကြီး ဦးမိုးတီက အောင်ချမ်းသာအားမှတ်ဖွယ်မှတ်ရာ
ဗဟုသုတမျိုးစုံကို မရပ်မနား ပြောပြနေလေ၏ ။

အောင်ချမ်းသာသည် ဦးမိုးတီပြောပြသော တိဘက်လူမျိုးများ
အကြောင်း၊ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေမိ၏ ။

*

အခန်း (၃)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်(၅)နာရီခန့် ရှိသောအခါ

ဖိုးတာဆိုသောလူငယ်သည် ကင်းတဲသို့ ရောက်ရှိလာပြီး

အောင်ချမ်းသာအားခေါ်ယူကာ ခြောက်ထပ်ကြီးဘက်သို့ ရောက်လျှင် ပန်းခြံပိုင်
ရှင်အဒေါ်ကြီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီး အောက်ချမ်းသာက ပန်းရောင်းချင်ကြောင်း
ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ သဘောကောင်းဟန်ရှိသော အဒေါ်ကြီးက အောင်ချမ်းသာအား
ပန်းများကို အကြွေးရောင်းပေးနိုင်ကြောင်း ပြောလေ၏ ။

အောင်ချမ်းသာသည် ခြံပိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးအား ပန်းများကို
အကြွေးမယူလိုကြောင်း ပြော ၍ ၊ သူ၏ ငွေများဖြင့်လက်ငင်းရှင်းပေ၏ ။

ထို့နောက် စံပယ်ပန်းများကို အပ်ချည်ကြိုးဖြင့်သီ၍
ရောင်းရန်အသင့်ဖြစ်သောအခါ ဖိုးတာက၊

“ငါက ကြည့်မြင်တိုင်ဘက်က လူတွေဆီမှာ လှည့်ရောင်းတယ်၊
မင်းကတော့ ငါနဲ့ခွဲပြီး ရောင်းမှဖြစ်မယ်၊ ဒါကြောင့်
ကျောက်မြောင်းဘက်မှာသွားပြီးရောင်းပေတော့”

ဟု ဆိုကာ ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်သို့ သွားရန်လမ်းညွှန်လိုက်လေ၏ ။

အောင်ချမ်းသာသည် သူ၏ တစ်သက်တွင် ပထမဦးဆုံး
ပန်းရောင်းရသဖြင့် ရုတ်တရက် “စံပယ်ပန်း”ဟု အော်ရန်အခက်အခဲ တွေ့နေလေ၏
။ သို့သော် စိတ်အားကိုတင်း၍ ၊

“စံပယ်ပန်းရမယ်၊ စံပယ်ပန်းရမယ်”ဟု

အော်ဟစ်ပြီးလိုက်လံရောင်းချလေ၏။

ထိုနေ့ နေ့လယ်သို့ရောက်သောအခါ စံပယ်ပန်းများကုန်စင်သွားလေ၏။

သူသည် စံပယ်ပန်းများရောင်းချသဖြင့် အမြတ်အစွန်းငွေတစ်မတ်
ရရှိလေ၏။ ထိုတစ် မတ်မျှသော ငွေဖြင့်ကောင်းမွန်းစွာ စားသောက်နိုင်၏။

သို့သော် နေ့စဉ်စားလောက်ရုံဖြင့် သူဌေးမဖြစ်နိုင်ဟု တွက်ဆမိ၏။

ထိုအကြောင်းကို တရုတ်ကြီးဦးမိုးတီအား ပြောပြသောအခါ ဦးမိုးတီက
တဟားဟား ရယ် မော၍ ၊

“ဟား ဟား ဟား မိုးကုတ်သား၊ လောဘကြီးလှချေလားကွ၊

အလုပ်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ အောက်ခြေကစရမှာပဲ၊ တစ်ပြိုင်တည်း ကြီးပွားချမ်းသာပြီး

သူဌေးဖြစ်ချင်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွ၊ စိတ်ရှည်ရမယ်၊ သည်းခံရမယ်ကွ၊

ပန်းရောင်းတဲ့အလုပ်ကို မင်းကို ငါအားပေးခဲ့တာ အကြောင်းရှိ တယ်၊ မင်းဟာ

ရန်ကုန်မြို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျွမ်းကျင်မှုမရှိသေးဘူး၊ ဒါကြောင့်ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ ပန်း

လှည့်ရောင်းရင်းနဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီအခါမှာ

မင်းအတွက် အလုပ် အကိုင် အခွင့်အလမ်းတွေ ပေါ်လာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် အောင်ချမ်းသာသည် ခြောက်ထပ်ကြီးဘက်ရှိ ခြံများဆီမှ

ပန်းများကိုယူ၍ ရန်ကုန် မြို့အနှံ့လှည့်လည်ရောင်းချနေလေ၏။

ထိုသို့ ရောင်းချရင်း ရပ်ကွက်များတွင် လှည့်လည်ရောင်းချခြင်းထက်၊

ဈေးများ၌ ရောင်း ချခြင်းမှာ ပို၍ စံပယ်ပန်းများ ရောင်းချရကြောင်း သတိပြုမိ၏။

ထို့ကြောင့် ပန်းများ ရသည်နှင့် ရန်ကုန်မြို့ရှိဈေးများ၊

တစ်ဈေးပြီးတစ်ဈေး လှည့်လည် ရောင်းချရလေ၏။

ထိုသို့ရောင်းချသောအခါ စံပယ်ပန်းများ မူလထက်မြန်ဆန်စွာ
ကုန်စင်သွားကြောင်း တွေ့ရ လေ၏။

အောင်ချမ်းသာက သူ၏ ပန်းရောင်းပုံကို ဖိုးတာအား ပြောပြသောအခါ
ဖိုးတာက သက်ပြင်း ချ၍ ၊

“မင်း တော်တော်လောဘကြီးတဲ့ ကောင်းပဲ၊
ငါတို့မနက်ကပန်းတွေယူပြီး အေးအေး ဆေး ဆေးရောင်းရင်
နေ့လယ်ကျရင်ကုန်သွားပြီး ဒါဆိုရင် ငါတို့အတွက် တစ်နေ့စာ စားစရိတ်ရပြီပဲကွာ
ဘာဖြစ်လို့ တစ်နေကုန် ခြေညောင်းခံပြီး လိုက်ရောင်းရမှာလဲ။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက၊

“တစ်နေကုန်ခြေညောင်းခံပြီးရောင်းမှ ငွေပိုငွေလျှံ ထွက်မှာပေါ့ကွ၊
နေ့စဉ် စားသောက် လောက်ရုံပဲရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်
ငါတို့ကြီးပွားချမ်းသာမှာလဲ။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးတာဆိုသော လူငယ်လေးက၊

“ကြီးပွားချမ်းသာရမယ်ဟုတ်လား၊ မင်းအတော်
ဘောဘကြီးတဲ့ကောင်ပဲ၊ တစ်နေ့တစ်နေ့ ပန်းရောင်းလို့ရတဲ့
ပိုက်ဆံတွေကိုစုပြီးတော့ မစားရက် မသောက်ရက် လုပ်နေတယ်၊ မင်းဘာဖြစ် လို့
ဒီလောက်တောင် သူဌေးဖြစ်ချင်နေရတာ လဲ။”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက၊

“ငါသူဌေးဖြစ်ချင်တာ အကြောင်းရှိတယ်ကွ၊ ငါသူဌေးဖြစ်မှ ငါ့မိဘဆီကို

ပြန်လို့ရမှာ၊ ငါ့ အမေဟာ အောင်ချမ်းသာကနေ မဟာအောင်ချမ်းသာဖြစ်မှ
မိုးကုတ်ကို ပြန်ခဲ့လို့ မှာခဲ့တယ်။”

ဟု ပြောလေရာ ဖိုးတာက အောင်ချမ်းသာကို နားမလည်ဟန်ဖြင့်
ကြည့်၍ ။

“မင်းရဲ့ ဒုက္ခကလည်း မသေးပါလားကွာ၊ ပန်းရောင်းပြီး
သူဌေးဖြစ်အောင် ကြံမယ်ဆိုတာ ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးသေးတယ်၊ ငါတော့ မင်းကို
လိုက်လို့မမီတော့ဘူး၊”

ဟု ပြောလေ၏ ။

အောင်ချမ်းသာသည် ဖိုးတာအား ၎င်းနှင့်အတူ
ကြိုးစားပမ်းစားပန်းရောင်းရန် ဆွယ်တရာ မဟေးတော့ဘဲ မိမိတစ်ကိုယ်တည်း
ပန်းများကို တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ တိုးယူကာ ရန်ကုန်မြို့အနှံ့ ရှိဈေးများကို
လှည့်လည်ရောင်းချလေ၏ ။

ထိုသို့ပန်းများကို နေ့စဉ်တိုးပြီး ယူနေသဖြင့် ခြံရှင်အဒေါ်ကြီးက
အောင်ချမ်းသာကို အံ့ဩ ဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ၊

“လူလေး မင်းတစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပန်းတွေတိုးပြီး ရောင်းရတာ
မယုံနိုင်စရာပဲ၊ အဒေါ်ရဲ့ ခြံက ပန်းတွေကို မင်းတစ်ယောက်တည်း
ရောင်းတာမှဟုတ်ရဲ့လား၊”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက ရယ်မော၍ ၊

“အဒေါ်ရဲ့ ပန်းတွေကို ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ရောင်းတာပါဗျာ၊
အဒေါ်က ဈေးသက် သက်သာသာနဲ့ ပေးတဲ့ပန်းတွေကို တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ
မရောင်းခိုင်းပါဘူး၊”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ခြံရှင်အဒေါ်ကြီးက၊

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ရောင်းရုံနဲ့ ဘာဖြစ်လို့
ဒီလောက်ပန်းတွေအများကြီး ကုန်ရတာ လဲ၊ ဖိုးတာတို့ဆိုရင် တစ်နေ့ကို
ပန်းနည်းနည်းပဲကုန်တယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက၊

“ဖိုးတာတို့က တစ်နေ့တစ်နေ့ ထမင်းစားဖို့
ရရှိလောက်နဲ့ကျေနပ်နေတာဗျ၊ ကျုပ်က ထမင်းစားရုံလောက်နဲ့ မကျေနပ်ဘူး၊
ကျုပ်ဘဝကို ကြီးပွားချမ်းသာအောင် ကြိုးပမ်းနေတာ”

ဟု ပြောလေရာ ခြံရှင်အဒေါ်ကြီးက အောင်ချမ်းသာကို
အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ၊

“လူလေးက ပန်းရောင်းပြီး ကြီးပွားချမ်းသာဖို့ ကြိုးစားနေတယ်
ဟုတ်လား၊ တစ်နေ့ကုန် ပန်းတွေ ဘယ်လိုရောင်းသလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက မနက်စောစော ဈေးများတွင်
လှည့်လည်ရောင်းချကြောင်း ပြော လေ၏။

အောင်ချမ်းသာက၊

“ပန်းတွေကို ရပ်ကွက်ထဲမှာ လှည့်ရောင်းတာထက် ဈေးတွေမှာ
လှည့်ရောင်းတာ ပိုပြီး ရောင်း ရတယ်ဗျ၊ ဈေးဆိုင်ရှင်တွေက မနက်စောစော
ဈေးဦးပေါက်မီမှာ စံပယ်ပန်းတွေကို ဆိုင်ထိပ်မှာ ချိတ်ဆွဲချင်ကြတယ်၊ တစ်ချို့လည်း
ဘုရားပန်းကပ်၊ နတ်ဆက်လုပ်ချင်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့်

ဈေးတွေမှာလှည့်ပြီးရောင်းရင် စံပယ်ပန်းတွေ ကုန်တာများတယ်၊ ဒါပမဲ့ ဈေးမှာရောင်း ဖို့အတွက် တတ်နိုင်သမျှ စောအောင်ရောင်းဖို့ လိုတယ်၊ ဒါကြောင့် အဒေါ်ရဲ့ခြံကို ကျုပ်အစော ကြီးရောက်အောင်လာပြီး ပန်းတွေကို ယူရတာ ပါ”

ဟု ပြောလေ၏ ။ ထိုအခါ ခြံရှင်အဒေါ်ကြီးက အံ့သြဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ၊

“လူလေး အတော့်ကို ကြိုးစားပမ်းစားပြီး ရောင်းတာပဲ တစ်နေကုန်မြို့ထဲမှာ လှည့်ပြီး ရောင်းတော့ လူလေး ပင်ပန်းမှာပေါ့”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက

“အစတုန်းကတော့ ပင်ပန်းတယ်၊ နောက်တော့လည်း နေသားကျသွားပါပြီ၊ တစ်နေကုန် ရန်ကုန်မြို့တွင်းမှာ လှည့်ပြီး ပန်းရောင်းရတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ရဲ့ကျန်းမာရေးဟာ အရင်ထက် အများကြီးပိုကောင်းလာတယ်၊ပိုပြီးတော့လည်း အပင်ပန်းခံနိုင်လာတယ်၊ ညရောက်လို့ မီးကင်းတဲ့ ရောက်ပြီဆိုရင် ခေါင်းချလိုက်တာနဲ့ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတာပဲ။”

ဟုပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ ခြံရှင်အဒေါ်ကြီးက အောင်ချမ်းသာကို ချီးကျူးဟန်ဖြင့်ကြည့်၍ ၊

“လူလေးရဲ့ ဇွဲ၊ လုံးလ၊ ဝီရိယကတော့ အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်၊ လူလေးတစ်နေ့ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝမှာ သေချာပါတယ်၊’

ဟု ပြောလေ၏ ။

အောင်ချမ်းသာသည် မီးကင်းတဲ့သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တရုတ်ကြီး ဦးမိုးတီက ခေါက်ဆွဲ ကြော်နှစ်ထုပ်ဖြင့် စောင့်ကြိုနေပြီး၊

“ဟေ့ကောင်...မိုးကုတ်သား၊ မင်းကို ခေါက်ဆွဲကြော်ကျွေးဖို့ ငါ

စောင့်နေတယ်။”

ဟု ပြောလေရာ အောင်ချမ်းသာက ခေါက်ဆွဲကြော်များကိုကြည့်၍ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး၊

“တကယ်တော့ ဦးမိုးတီဟာ ကျုပ်ရဲ့ဆရာပါ။ ကျွေးမဲ့ကျွေး ဦးမိုးတီကို ကျုပ်က ကျွေးရမှာ၊ အခုတော့ ဦးမိုးတီက ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေပြီ”

ဟု ပြောလေရာ ဦးမိုးတီက တဟားဟား ဟား ရယ်မော၍ ၊

“ဟား ဟား ဟား မိုးကုတ်သား မင်း ပိုက်ဆံကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် စုဆောင်းနေတာ ငါသိ ပါတယ်၊ မင်းဆီကခေါက်ဆွဲကြော်ကို ငါ မစားရက်ပါဘူး၊ ငါက မင်းလို သူဌေးဖြစ်ဖို့လည်း ရည် ရွယ်ချက်မရှိဘူး၊ တစ်ကိုယ်တည်းသမား၊ ဘာကိုမှပူပင်သောကမရှိဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်းကိုငါ ခေါက် ဆွဲကြော် ကျွေးချင်လွန်းအားကြီးလို့ ကျွေးတာပါ၊ စားပါကွာ၊ ခေါက်ဆွဲကြော် မင်းကြိုက်တယ် ဆို တာငါသိပါတယ်။”

ဟု ပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာသည် ဦးမိုးတီကျွေးသော ခေါက်ဆွဲထုပ်ကို ဝင်ရောက်စားသောက် ရလေ၏ ။

ဦးမိုးတီက၊

“ဟေ့ကောင်...မင်းတစ်နေ့ကုန် ပန်းတွေလှည့်ရောင်းနေတာ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိ သလဲ၊”

ဟု မေးမြန်းလေရာ အောင်ချမ်းသာက သူ၏ ပန်းရောင်းသောအလုပ် အောင်မြင်ပုံကို ပြောပြလေ၏ ။ ထိုအခါ တရုတ်အဘိုးကြီးဦးမိုးတီက၊

“မင်းက ရွယ်တူလူငယ်တွေအားလုံးထက် အများကြီး သာလွန်သွားပြီ၊ ဒါပေမဲ့ ပန်းရောင်း တဲ့ အလုပ်ကိုချည်းပဲ ဖိလုပ်နေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ကွ၊ မင်းဘဝမှာ

အသိဉာဏ်ပညာနဲ့ ပြည့်စုံ အောင်လည်း လုပ်ရဦးမယ်၊ ဒါကြောင့်
ပန်းရောင်းတဲ့အလုပ်ကို နည်းနည်းလျှော့ပြီး စာဖတ်နိုင် အောင် ကြိုးစားကွာ၊”

ဟု ပြောလေရာ အောင်ချမ်းသာက၊

“ကြီးပွားချမ်းသာဖို့အတွက် စာဖတ်ဖို့ လိုသလား၊”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ထိုအခါ ဦးမိုးတီက၊

“သူဌေးဖြစ်ဖို့အတွက် စာကြမ်းပိုးဖြစ်အောင်ဖတ်ဖို့တော့မလိုပါဘူးကွာ၊
ဒါပေမဲ့ အသိ ဉာဏ်ချင်းတူတဲ့ လူနှစ်ယောက်ယှဉ်ရင် စာဖတ်တဲ့ လူကပိုပြီး
သူဌေးဖြစ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းရှိတယ်၊ စာဖတ်တဲ့အတွက် အသိအမြင်၊ ဗဟုသုတ
ပိုများပြီးတော့ စီးပွားရေးအခွင့်အလမ်းတွေကိုလည်း ပိုပြီးမြင်တက်လာတယ်ကွာ၊”

ဟုပြောလေ၏ ။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက၊

“ဒါဆိုရင် ကျုပ် ပန်းရောင်းတာကို နည်းနည်းလျှော့ပြီး
စာဖတ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်တွေက ဘယ်မှာ ရှာဖတ်ရမှာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလေ၏ ။

ထို အခါ ဦးမိုးတီက

“မင်းကို ငါလမ်းညွှန်ပေးမှာပါကွာ၊ လောလောဆယ် ငါ့ရဲ့ခြေသလုံးတွေ
တောင့်နေလို့ နှိပ်ပေးပါဦး”

ဟု ခိုင်းစေလေ၏ ။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာသည် ဦးမိုးတီအား နှိပ်နယ်ပေးရလေ၏ ။

ဦးမိုးတီသည် အနှိပ်ပညာ ကို ကျွမ်းကျင်စွာ လေ့လာထားပြီး အောင်ချမ်းသာအား

နှိပ်နယ်နည်းများကို သင်ပြပေးလေ၏။

အောင်ချမ်းသာသည် ဦးမိုးတီသင်ပြပေးသည့်အတိုင်း နေ့စဉ်ရက်ဆက်
နှိပ်ပေးလေ၏။

ဦးမိုးတီသည် အောင်ချမ်းသာအား (၇) ရက်ခန့်
နှိပ်နယ်ခိုင်းပြီးသောအခါ၊

“မင်းကို (၇)ရက်လုံးလုံး နှိပ်နယ်ခိုင်းရတာ ငါ့အတွက်
မသက်သာလိုက်တာကွာ၊ ငါက မညောင်းတတ်ဘူးကွ”

ဟု ပြောလေရာ အောင်ချမ်းသာက မျက်လုံးပြူးသွားပြီး၊

“ဗျာ...ဦးမိုးတီက မညောင်းတတ်ဘဲနဲ့ ကျုပ်ကိုနှိပ်ခိုင်းတယ် ဟုတ်လား၊
ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ၊ ကျုပ်ကို တမင်သက်သက်ညှဉ်းပန်းတာလား”

ဟု မေးမြန်းလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ တရုတ်ကြီးဦးမိုးတီက၊

“မဟုတ်ပါဘူးကွ၊ မင်းကိုငါနှိပ်တဲ့အလေ့အကျင့် ရသွားအောင်
လေ့ကျင့်ပေးတာပါ၊ မင်းကိုလွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်က စာအုပ်တွေဖတ်ရမယ်လို့
ငါပြောခဲ့တယ်လေ၊ မင်းစာအုပ် တွေဖတ်ဖို့အတွက် ကိုစိန်ဝင်းဆိုတဲ့
စာရေးကြီးတစ်ယောက်ဆီကို သွားရမှာကွ၊ ကိုစိန်ဝင်းကြီးက စာကြမ်းပိုးကြီး၊
သူ့အိမ်မှာ စာအုပ်တွေအများကြီး စုဆောင်းထားတယ်၊ ကိုစိန်ဝင်းဆီမှာ စာအုပ်
ဖတ်ခွင့်ရဖို့အတွက် သူ့ကိုနှိပ်နယ်ပေးမှဖြစ်မယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့
ကိုစိန်ဝင်းက စာတွေ ဖတ်ပါများလွန်းလို့ အညောင်းမိတဲ့ဝေးဒနာကို
စွဲကပ်နေတယ်ကွ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုမကြာခဏသွား ပြီး နင်းနှိပ်ပေးရင် မင်းကို
သူ့ရဲ့စာအုပ်တွေ ဖတ်ခွင့်ပေးလိမ့်မယ်၊ မင်းနဲ့စာရေးကြီးကိုစိန်ဝင်း
သိကျွမ်းဖို့အတွက်တော့ ငါ့တာဝန်ထားပါကွာ၊ ငါလိုက်ပြီးတော့

မိတ်ဆက်ပေးပါမယ်။”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုနေ့မှာပင် တရုတ်ကြီးဦးမိုးတီသည် အောင်ချမ်းသာအား စာရေးကြီး ကိုစိန်ဝင်း၏ နေအိမ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

စာရေးကြီး၏ အိမ်သည် ကြည့်မြင်တိုင်ရပ်ကွက်အတွင်း၌ ပင်ရှိပြီး လွန်စွာစုတ်ချာသော အိမ်ငယ်လေးနှင့် မလိုက်အောင်ပင် စာအုပ်များ များပြားလှကြောင်းတွေ့ရ၏။

တရုတ်ကြီး ဦးမိုးတီက စာရေးကြီးနှင့် အောင်ချမ်းသာအား မိတ်ဆက်ပေးပြီးနောက် စာရေး ကြီးက၊

“ငါ့ဆီက စာအုပ်တွေဟာ ရှားပါးစာအုပ်တွေနော်၊ စာအုပ်တွေဖတ်ရင် စည်းကမ်းရှိရမယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ ရှာဖွေလို့ရတဲ့ငွေတွေအားလုံး စာအုပ်တွေဝယ်ပြီး စုဆောင်းခဲ့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ငါ့မှာ ချမ်းသာတာဆိုလို့ စာအုပ်တွေပဲ ရှိတယ်။”

ဟု ပြောကာ သူ၏ စာအုပ်များကို စည်းကမ်းတကျ ကိုင်တွယ်ဖက်ရှုရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြော လေ၏။

အောင်ချမ်းသာသည် စာရေးကြီး ကျေနပ်လောက်အောင် ကတိအတန်တန်ပေးပြီးနောက် စာရေးကြီးအား နှိပ်နယ်ပေးရလေ၏။

စာရေးကြီးသည် အောင်ချမ်းသာအား ထိုနေ့က အညောင်းပြေသည်အထိ နှိပ်နယ်ခိုင်းပြီး နောက် ၎င်းဖတ်ရင် စာအုပ်များကို ငှားရမ်းလိုက်လေ၏။

အခန်း (၄)

အောင်ချမ်းသာသည် စာရေးကြီး၏ စာအုပ်များကို ညအိပ်ခါနီး အချိန်၌ ဖတ်ရှုရလေ၏။

စာအုပ်များကို ဖတ်ရှုပြီး စာရေးကြီးအား ပြန်လည်ပေးအပ်ရသောအခါ စာရေးကြီးသည် သေချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး၊

“မင်းမဆိုးဘူး၊ ငါ့စာအုပ်တွေကို ရိုရိုသေသေ ဖတ်တယ်၊ အချို့သော လူတွေက စာဖတ်ဝါ သနာပါတယ်ဆိုပြီး ငါ့ဆီက စာအုပ်တွေကို လာဖတ်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ စာအုပ်တွေကို ရိုရိုသေသေ မဖတ်ဘူး၊ ဒီလိုလူတွေဟာ ငါ့စာအုပ်တွေကို တစ်ကြိမ်ပဲငှားရမ်းလို့ရမယ်၊”

ဟု ပြောလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် အောင်ချမ်းသာသည် ပန်းရောင်းသောအချိန်များကိုလျှော့၍ ညနေစောင်းပြန် လာသည့်အခါတိုင်း စာရေးကြီးထံသို့စာအုပ်များကို သွားရောက်ငှားရမ်းကာ ညဉ့်နက်သည်အထိ ဖတ်ရှုလေ၏။

ထိုသို့ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် အသိဉာဏ် ဗဟုသုတများ တိုးပွားလာခဲ့၏။

စာရေးကြီးသည် စာအုပ်ကောင်းများကိုသာ ရွေးချယ်စုစည်းထားသဖြင့် အောင်ချမ်းသာ သည် ဗဟုသုတများစွာ ရရှိခဲ့လေ၏။

စာရေးကြီးသည် အောင်ချမ်းသာ၏ ကြိုးစားလိုသော စိတ်ဓာတ်ကို ရိပ်စားမိသွားပြီး အောင် ချမ်းသာကို ခေါ်ယူ၍၊

“မင်းအင်္ဂလိပ်စာ သင်ချင်သလား၊”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အောင်ချမ်းသာက၊

“ကျုပ်ငယ်ငယ်တုန်းက အင်္ဂလိပ်စာကို နည်းနည်းပါးပါးသင်ခဲ့ဖူးတယ်”

ဟု ဆိုလိုက်ရာ စာရေးကြီးက၊

“မင်းကို အင်္ဂလိပ်စာ ဖတ်တတ်အောင် ငါ ဆက်ပြီးသင်ပေးမယ်။”

ဟု ဆိုကာ လွယ်ကူသော အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ငယ်လေးများကို

စတင်ဖတ်ရှုခိုင်းပြီး အောင်ချမ်းသာ နားမလည်သည်များကို ရှင်းလင်းပြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် အောင်ချမ်းသာသည် တဖြည်းဖြည်း လွယ်ကူသော

အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ငယ်လေး များကို ဖတ်ရှုတတ်လေ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အောင်ချမ်းသာသည် ဗဟုသုတ

အတွေ့အကြုံများပိုမိုရရှိလာခဲ့၏။

*